

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

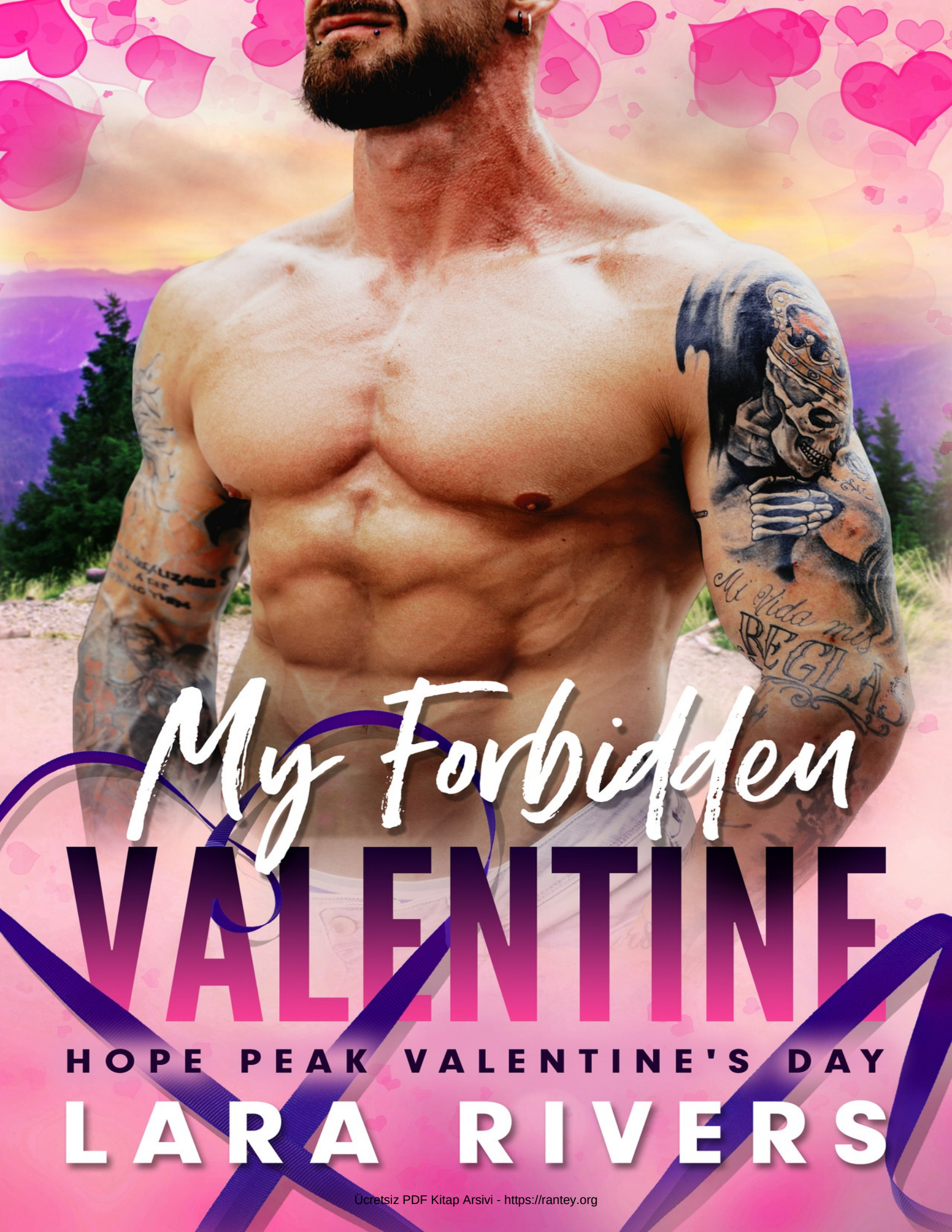
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Forbidden

VALENTINE

HOPE PEAK VALENTINE'S DAY

LARA RIVERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MY FORBIDDEN VALENTINE

Hope Peak Sevgililer Günü

Lara Rivers

Telif Hakkı© 2025 Lara Rivers

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

İÇİNDEKİLER

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Bölüm 1 - Emma 2](#)

[- Emma Bölüm 3 -](#)

[August 4 - Emma](#)

[Bölüm Bölüm 6 -](#)

[Emma 5 - August](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm 10 -](#)

[Emma7 - August 8 -](#)

[Emma 9 - August](#)

[Sonsöz - Bir yıl sonra - Emma](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Yazarın Kitapları](#)

BÖLÜM 1 - EMMA

Son beş dakika içinde üçüncü kez saate bakıyorum. O gelmiyor. Sevgililer Günü'nde ilk randevumu ayarladığım için kendimi haklı çıkarıyorum. Daha iyi bilmeliydim.

En kötüsü de gitmeden önce gelip beni görüp buna değmeyeceğime karar verip vermediğini merak etmek.

Neden hâlâ en iyi arkadaşımı dinliyorum? Hiçbir fikrim yok. Bu randevuyu ayarlayan oydu, bana bu adamın ne kadar harika olduğunu, birbirimiz için ne kadar mükemmel olduğumuzu anlatıyordu. Bir parçam sırf o bu konuda konuşmayı bıraksın diye bu randevuyu kabul etti. Bu iki hafta önceydi ama bugün randevu heyecanlıyım. Biraz makyaj bile yaptım! Tüm bu süslenip püslenmenin tek sebebi Otuz dakika önce geldiğim için garsona sadece bir bardak su sipariş ettim. Gerçekten yazık oldu. Ve şimdi, tüm bu heyecan saf bir hayal kırıklığına dönüştü. En çok da umutlandığım için kendime kızıyorum. Ve çünkü Araba kullanmaya karar verdim, üzüntülerimi bastırmak için alkol bile alamıyorum.

Tanrım, ilk buluşmada ekildiğim için bu kadar hayal kırıklığına uğradığım için kendimi çok aptal hissediyorum. Beni bu kadar etkilememeliydi. Bu adamı tanımıyorum bile! Belki sadece uzun zaman geçtiği için, belki de bu yıl otuz yaşına gireceğim için. Muazzam görünüyor ve bu tarih bir süredir kafamda belirliyor. Özellikle de yakın zamanda işten çıkarıldığımdan beri.

Son zamanlarda hayat çok zordu ve bir süreliğine de olsa birinin bizi iyi olurdu.

Ayrıca meze siparişi vermediğim için pişmanım, en azından Şu an bu kadar açım. Neden hala bekliyorum ki? Eve gidiyorum ve yolumun üzerindeki bir fast-food restoranında duruyorum. Canım patates kızartması ve Bu da beni ayağa kaldırmaya ve zamanını boşa harcadığım için garsondan özür dilemeye yetti. Nazik biriydi ve benim için üzülüyor gibiydi, bu yüzden belki de daha önce güvensizliğimi ona yansıtıyordum.

Buraya gelmek için Montana'da küçük bir kasaba olan ve evim dediğim Hope Peak'ten otuz dakika uzağa gittim. Küçük bir kasabada yaşamayı seviyorum.

ama yeni insanlarla tanışmak zor, bu yüzden bir randevuya çıktığımda genellikle başka bir şehre gitmek zorunda kalıyorum.

Tee's Drive-In'e ulaşmak ve patates kızartmalarını yemek için sabırsızlanıyorum. Sevgililer Günü kimin umurunda ki zaten? Arabaya doğru yürüyorum, ama

Dondurucu hava vücudumun her bir parçasına çarpıyor, adımlarımı hızlandırıyorum. Kontak anahtarını çeviriyorum ve arabam çalışmıyor. Tabii ki, bu

Olur! Tabii ki herkes gibi güzel bir Sevgililer Günü geçiremedim.

En iyi arkadaşım şu anda Pepys Adası'nda tatilde ve duygusal destek için onu arayabilsem de, dört bin mil uzakta bana pek yardımcı olamayacaktır. Ailemin Sevgililer Günü'nü mahvetmek de söz konusu değil. Bu tatile bayılırlar. Ki ben bu konuda son derece kayıtsız olduğum için bu inanılmaz derecede garip. Bu tatili nasıl bu kadar çok sevebiliyorlar ve bu bana yansımıyor? Her şeyi yapıyorlar, çikolatalar, çiçekler, hatta kutlamak için her yıl bir gün izin alıyorum. Sevgililer Günü'nü bu kadar özel kılan şeyin ne olduğunu anlamasam bunu mahvetmem mümkün değil.

Beni çekecek birini bulmaya ama ne kadar beklemem gerektiğini bilmiyorum. Şık ama bu tür soğuklar için berbat olan ince hırkamdan daha sıcak bir şey getirmeliydim.

Onu arayacağım.

August. Hope Peak'in garajının sahibi ve babamın en iyi arkadaşı.

August... çok konuşkan biri değildir ve muhtemelen gecenin bir yarısı gelen bir telefona sinirlenecektir, her zaman sinirli görünmediğinden değil. Ama muhtemelen sorun neyse iki dakika içinde çözebilir. Ve ben ona güveniyorum.

Ben de onu aramaya karar verdim ve babamın telefon numarasını saklamam konusundaki ısrarına minnettar oldum. "Eğer bir şey olursa ve biz müsait değilsek, acil bir durum olursa diye numarasını sakla." Sekiz yıl önce söylemişti ve şimdi bu konuda başımın etini yediği memnunum.

Bir homurtu duyuyorum ve bu beni hemen bu telefon görüşmesine pişman ediyor. Derin bir nefes alıyorum. Araba kendi kendini tamir etmeyecek, nasıl olursa olsun

Bu arama korkutucu. "Alo? Ben Emma, Jeffrey'nin kızı. Arabam bozuldu..."

Sözümü kesti ve "Yaralandın mı?" diye bağırdı. Sesi bu kadar endişeli çıkmasaydı, sözümü kesme şekline kızardım.

"Hayır, ben iyiyim. Araba artık çalışmıyor."

"Neredesin? Gelip seni alacağım."

Nerede olduğumu açıkladıktan sonra arka koltuktaki battaniyeyi aldım. ve beklerken araba koltuğumu indirmeye karar verdim. İçerisi soğuk ama battaniye insanı hemen ısıtan polyester yorganlardan. Bir süre uyumuş olmalıyım çünkü pencereye vurulan küçük bir sesle uyanıyorum. Bu beni ürkütüyor ama sonra August'u görüyorum.

Ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum. Onu her gün görmüyorum ve yaşı onu daha da çekici kılıyor gibi görünüyor. Ayrıca, bu benim yüzümün onunkine en yakın olduğu an. Ya da belki de artık sert ve huysuz görünüşü daha çok gidiyordur. Benim yaşımdaki erkeklere hiç benzemiyor - sakalı kalın ve biraz dağınık, gümüş rengi çizgiler onu daha seçkin gösteriyor. Delici gözleri sessiz bir yoğunluk taşıyor, çene çizgisi keskin ve boynunda ne kadar ileri gittiğini merak etmeme neden olan bir dövmenin başlangıcı görünüyor. Ve o çok iri. Sanki beni hiç düşünmeden kaldırabilirmiş gibi, minyon olmaktan çok uzak olmama rağmen. Şu anda kendimi gülünç derecede küçük hissediyorum.

İçgüdüsel olarak, yüzümde salya olmadığından emin için ağzımı siliyorum. Bir yanım ona en iyi halimle görünmek istiyor ama o hızla geri çekilip arabayı incelemeye başlıyor ve benimle ilgileniyor olabileceği düşüncesini aklımdan geçirdiğim için bile kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyor. Muhtemelen daha çok kendi yaşındaki kadınlara, hayatını düzene sokmuş kadınlara ilgi duyuyordur.

Bir işe yaramaya hevesli bir şekilde arabadan çıkıyorum.

"Randevuna geç mi kaldın?" Bana bakmadan soruyor. "Bu havada seni arabayla gezdiremem."

Bu kadar ani olması beni neredeyse güldürüyor. "Ortaya ," diyorum. Duruyor ve bana bakıyor, gözleri öncekinden biraz daha vahşi.

"Özür dilerim." İki uzun saniyeden sonra nihayet dedi, her zamanki gibi huysuz görünmüyordu. Ses tonunda daha fazla empati var ve onu aradığım için kendimi biraz daha iyi hissediyorum.

" yok." Gözlerimi arabaya çevirirken söylüyorum. Belki de örme şapkası ve yıpranmış ceketini onu son derece yaklaşılabılır hissettiriyor, ama bir şey beni ona doğru çekiyor. Ya da belki de sadece Sevgililer Günü ve ben kendimi yalnız hissediyorum.

"Üşümüş olmalısın." Kıyafetime ve omuzlarıma sardığı küçük battaniyeye şöyle bir attıktan sonra ciddi bir ifadeyle konuştu. "Git, kamyonetime otur, arabayı bağlayacağım, klima açık, daha fazla ısınabilirsin. İstersen sıcaklığı ayarla." Bana emirler yağıdırıyor ama bu emirlerin arkasında bir endişe var. Belki de her şeye rağmen çok beceriksizdir.

Bana söyleneni yaptım ve kamyonetinin yolcu koltuğına oturdum. Kamyonu, ona ait olduğı kesin olan bir kokuyla doluydu, güçlü bir tıraş losyonu karışımı. Garip çünkü tıraş olduğundan şüpheliyim, biraz çamaşır sabunu kokusu var, rahatlatıcı, onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istememe neden oluyor. Onun kamyoneti de benim buz gibi arabamdan daha sıcak ve August'un arabamı onun kamyonetine bağlamasını izlerken kendimi tamamen rahatlamış hissediyorum. Camlar buğulanmaya başlıyor ve kendimi garip bir şekilde rahatlamış hissediyorum. Bektan bir Sevgililer Günü olmasına rağmen geldiğıine memnunum.

BÖLÜM 2 - EMMA

August arabanın kapısını açarken kar her geçen dakika daha da ağırlaşmaya başlıyor. Soğuk hava her yerimi titretmeye yetiyor. Artık ben güzel ve sıcak, battaniye omuzlarımı çoktan terk etti ve sahip olduğum tek tüm randevularımda giydiğim süslü mavi elbise.

"Üşümedin mi? Koltuğun altındaki kazağı al."

"Burası sıcak." Gülümseyerek karşılık veriyorum. Bu adam gerçekten garip. "Beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim."

"Bu gece başka bir planım yoktu. Tabii dükkanın kedisine arkadaşlık etmeyi saymazsanız."

Gülüyorum, dürüstlüğüne bayılıyorum. "Her zaman çok , değil mi?"

Homurdanıyor ama sohbeti öldürmesine izin vermiyorum. "Peki kedinin adı ne?"

"Marshmallow."

Dudaklarım titriyor.

"Ona kim isim

verdi?"

İlk başta cevap vermedi. Ama sorunun cevabını bildiğime eminim.

"ben koydum. Onunla tanıştığında ne demek istediğimi anlayacaksın. Yumuşacık bir tüy yumağı ama aynı zamanda ironik çünkü intikamcı bir kedi."

August'un bu kadar nazik olabileceğini kim bilebilirdi? Kediden o kadar şefkatle bahsediyor ki, onun bu yönüyle hiç tanışmamış olmam imkansız gibi görünüyor. Onunla çok sık konuştuğumdan değil. Bana hep "yapma" derdi.

Onu ne zaman babamla görsem beni rahatsız ediyordu, bu yüzden onu doğru düzgün tanıma fırsatım olmadı.

Ocağı kapatıyorum ve bir dakika geçmeden midem sanki açlıktan ölüyormuş gibi yüksek sesle gurulduyor. Öksürerek üstünü örtmeye çalışıyorum ama August'un bakışı

yine de duydu.

"Yemek yemedin mi? O restoranda değil miydin?"

"Randevumu bekliyordum. Eve dönerken bir şeyler diye düşündüm."

"Ne yemek istersin?" "Tee's

Drive-In'in patates kızartması."

"Onlar en iyisi."

", değil mi? Sevgililer Günü'nde böyle bir şey yemeyi beklemiyordum ama yine de çok lezzetli."

"Neredeyse vardık ve arabanın sorununun ne olduğunu önce seni besleyeceğim."

O bozana kadar bir süre sessizlik içinde oturuyoruz. "Kendine daha iyi bak. Açlıktan ölüyor olmalısın."

"Önemli bir şey değil. İyi olacağım."

Arabalı restorana vardığımızda siparişimi aldı ve içeri girdi, üşümemem için arabadan çıkmamamı söyledi.

Ona karşı hissettiğim bu çekime alışmam için bana biraz zaman veriyor. Garip çünkü o babam yaşımda ama ben onu göremiyorum. Mesele sadece görünüşü değil, gerçi onun da bir zararı yok. Kendini taşıma şekli -Sakin, kendinden emin, bir şekilde beni aynı anda hem gergin hem de güvende hissettiren o sert dış görünüşüyle.

Ama aynı zamanda tedirgin edici. Bu şekilde hissetmemeliydim. Onu

"İşte yemeğiniz."

"Teşekkür ederim." Bana kese kağıdını uzattı ve ben de Sanki haftalardır açlıktan ölüyormuşum gibi hemen bir avuç patates kızartması kapıyorum. "Bu çok güzel," diye inliyorum, bakışlarını yemeğine kaydırıyor ve böyle yerken berbat görüldüğümü biliyorum, ama umurumda bile değil, bu gece bir Bu geceyi daha iyi yapan tek şey kabus ve Tee'nin patates kızartması. O ve... August. Babama olan borcundan dolayı bana yardım ediyor olsa bile onun yanında olmak güzel. Beni güvende hissettiriyor.

Yemeğimizin geri kalanını yerken radyo aşk şarkıları çalmaya devam ediyor. August'a birkaç kez bakıyorum ama o hiç oralı bile olmuyor. kendi yemeğine odaklandığını kabul ediyorum.

Yemeğimi bitirir bitirmez yiyecek torbasını buruşturuyorum, kendimi başka

August sonunda bana baktı. "Bir şey getirmemi ister misin?" "Beni ?"

gezdirmeyeceğini söyleyen biri için çok yolunuzdan çok uzaklaşıyorsunuz."

Yüzü buruşmuş, duyamadığım bir şeyler mırıldanıyor çünkü tam o anda kese kağıdını buruşturmayı seçiyor.

Otoparktan çıktı ve iki dakika sonra "August's Auto Body & Repair "a vardık. Bu saatte, çalışanlarından hiçbiri Çalışıyordu ve kamyonu içeri almak için garajı açarken bana kamyonunda beklememi söyledi.

"Bakalım bu gece arabayı tamir edebilecek miyim?" dedi dönerken.

"Bunu yapman için gerçekten bir neden yok. İhtiyacım yok ki. Ne de olsa yarın Cumartesi."

"Hayır. Bu gece tamir ederim." Ve bunu söyleme şekli, neredeyse bir zorunlulukmuş gibi, beni geri teptiriyor.

"Eğer bugün tamir edecekseniz, ben burada kalacağım."

"Seni eve bırakabilirim ve sabah arabayı geri getirebilirim."

"Sadece sen de eve gideceksen. Arabamı yarın tamir edebilirsin."

"Sana planım olmadığını söylemiştim."

"O zaman ben kalıyorum. Sen burada arabamı tamir ederken beni almak için yolundan çıkıp eve gitmemi bekleyemezsin."

Sanki inatçı bir çocukmuşum gibi homurdanıyor ve derin derin iç çekiyor. O inatçı , ben de olabilirim. "Peki. Kazağımı al, üşüyeceksin."

"Tamam." Kazağını alıp kamyonetten çıkıyorum. Garaj serin ve hemen giyiyorum. Beklediğimden çok daha sıcak ve Ağustos gibi ne kadar güzel koktuğunu fark etmeden edemiyorum. O arabanın altından sürünerek geçerken, ben de fırsattan istifade kazağın yakasını çekiştiriyorum,

Kendimi içine sokup kokusunu biraz daha içime çekiyorum. Biraz takıntılı olabilirim ve August bana bakmıyor bile.

Babamın arabasında kullandığını gördüğüm aletlerden birini aldım. Ben arabalar hakkında çok şey biliyorum, ama bunun önemli olduğunu biliyorum. Ne için? Hiçbir fikrim yok ama önemli.

"Buna ihtiyacın var mı?"

Bana doğru yuvarlanıyor ve sürüngein üzerine uzanmış gibi görünmesine bayılıyorum. "Neden eşyalarım dokunuyorsun?" Mutlu değil, ama daha önce olduğu gibi kızmak yerine, onun derisinin altına girmek için gittikçe daha fazla heyecanlanıyorum.

"Başka ne yapabilirim ki? Bütün gece senin güzel yüzüne mi bakacağım?"

Bu işe gibi görünüyor. Yüzümde beliren sırtışa engel olamıyorum çünkü August onu göremeyeyim diye arkasını dönüyor. Demek utanıyor.

Belki de bu Sevgililer Günü her şeye rağmen eğlenceli geçer.

BÖLÜM 3 - AĞUSTOS

"Ofisimdeki masanın üstünden İngiliz anahtarını alır mısın lütfen?" Burada olmakta ve bana yardım etmekte ısrar ediyorsa bunun avantajı.

"Gördün mü? Çok mu zordu? Pislik gibi davranmak yerine yardım istemek?" Arabanın altındayım ama sözlerine rağmen dudaklarındaki gülümsemeyi duyuyorum.

Topuklu garajda duyuyorum. Ona söylemedim bile. Ofisimin nerede olduğunu bilmiyorum ama bir yolunu diye düşünüyorum. Bu bana nefes almak için bir an veriyor, çünkü onu arabasında uyurken gördüğümünden beri ciğerlerim çalışmak için mücadele ediyor gibi hissediyorum. İtiraf etmeliyim ki, cama hafifçe vurmadan önce ona bakarak bir dakika geçirmekten kendimi alamadım. Ağzı açık, uyurken kesinlikle muhteşem görünüyordu ve onu o halde görmek yakası beni çılgına çeviriyor. Elbisesi vücudunun her kıvrımını vurguluyor. En iyi arkadaşımın kızından bu kadar tahrik olmamalıydım. Bir süredir kadındı ama onu ilk kez gerçekten fark ettim, gerçekten kadın olduğunu gördüm.

Benden korkmuyor gibi görünen muhteşem bir kadın. Ben aptal değilim. Ne kadar ani ve huysuz olabileceğimi biliyorum; eminim insanlar hala Bu garaja geliyorlar çünkü Hope Peak'teki tek garaj burası. Daha fazla insan işe aldığımdan beri işler daha kolay oldu. Örneğin Trenton insanlarla anlaşmakta benden çok daha iyi. O gerçekten buranın güneşi. İnsanlar benden kaçıyor ve ben de bunu değiştirmeye çalışmıyorum. Her şey hakkında rahatsız edilmemek hoşuma gidiyor. İşimi bitirmeyi ve bir an önce bir sonraki arabaya geçmeyi seviyorum.

Ama Emma... uzak durmak yerine gülüyor. Başka biri olsa aletlerime neden dokunduğunun sorulması karşısında geri çekilirdi, ama ben onun sorum karşısında gülümsediğini gördüm ve şimdi o gülümsemeyi aklımdan çıkaramıyorum. Bu Sevgililer Günü'nün sıradan bir gün olması gerekiyordu. Evrak işlerimi halletmeye çalışıyorum, ki kimse yokken bunu asla yapmam.

etrafta. Eğer günlük olarak biraz huysuzsam, hiçbir şey beni evrak içlerinden daha fazla  fkeliendiremez.

Ofisinin kapısının gıcırdadığını duydum. Beklediğim gibi, onu buldu. Bu da bana haftalardır kapı mente elerine biraz yağ s rmem gerektiğini hatırlattı.

Ellerimi yere bırakıyorum ve yaptığım i e ara verip derin, sakın bir nefes alıyorum. Tabii ki, ona karşı hissettiğim bu çekime rağmen mesafemi koruyacağım. Onun gibi bir kadın asla bana bakmaz. Benim yaşımdaki bir erkekte iki kez, ama onu bir kadın olarak görmeyi bırakıp tekrar en iyi arkadaşımın kızı olarak görmeye başlasam daha iyi olur. Hayat bana romantik i şkilerin benim gibi biri için olmadığını öğretti. Kendini nasıl ifade edeceğini bilmez, bu da her zaman yanlış anlaşılmalara neden olur. Kafasını toparlamak için yalnız kalmaya ihtiyacı olan biri.

Ayrıca, o sınırların dışında ve benim ligimden milyonlarca mil uzakta. Onun gibi bir kadın, benim gibi biriyle dünyayı hak eden bir kadın? İşte Bunu bir Sevgililer Günü yok.

Emma geri geliyor. Onu düşünmek yerine içime d  nmeliyim. Arabasını ne kadar çabuk tamir edersem, bana o kadar az katlanmak zorunda kalır.

"Ofisinizden bir kasırğa geçmiş gibi görünüyor," diye yorum yapıyor ve anahtarı bana uzatıyor. Anahtarı almak için bir adım öne ve farkına varmadan beklediğimden daha yakındaydım. Parmaklarım onunkilere değiyor ve kulaklarıma şiddetli bir kan hücumu çarparak bir an donup kalmama neden oluyor.

"Sen aramadan önce evrak i leriyle uğraşıyordum." Ağzım, bedenim     lmeden önce söylüyor.

"Ohh!" diye cıvıldadı birden, sesi zevkten yumu acıktı. "Sen Marshmallow olmalısın!"

"Sonunda bizi varlığınla karşılamaya tenezzül ettin, Marsh?" O beni karşılamaya geliyor ve tatmin olana kadar onu sevmemi bekliyor. Garajın kralı olduğu kesin. Çok bağımsız ve sadece onu sevmeme izin veriyor. kendi şartlarıyla. Benim evimde değil de burada kalmasının nedenlerinden biri de bu. İstedini yapmak için çok fazla alanı var ve çok sayıda insan gelip gidiyor, bu da onu kimin seveceğini seçmesine izin veriyor. O bir diva. Onunla ilgili yumuşak bir şey yok.

Otuz saniye sonra, dışarı çıktı ve Emma'nın topuklarına doğru gidiyor.

"Pek dost canlısı bir kedi değildir. Dikkatli ol da seni tırmalamasın," diye uyarıyorum onu.

"Bana dostça göründü." Merakıma yenik düşerek onlara doğru ilerliyorum.

Marshmallow mırıldıyor! Mırılıyor! Bunu benimleyken hiç yapmaz. Ama onu anlıyorum, sadece parmaklarının dokunuşu bile beni çıldırtmaya yetiyor, vücudumu okşasa ben de mırıldanırdım. Harika. Şimdi bu görüntüyü aklımdan çıkaramıyorum. Hafifçe kayıyorum, ereksiyonumu kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Ne tür bir büyü uyguluyorsun?" "Neden?"

"Benimle hiç mırıldanmaz." "Hiç mi?"

Kedimin ihaneti karşısında hayal kırıklığına uğrayarak başımı sallıyorum.

"Belki de gülümseyebildiğim içindir?" Şakacı bir şekilde söylüyor, beni incitmek ya da eleştirmek değil, açıkça sadece benden bir tepki almaya çalışıyor.

"Benimle mırıldanmalı. Onu besleyen benim." Homurdanarak işime geri dönüyorum. Bu kediyi anlamaya çalışmanın bir faydası yok.

Emma gülüyor. Komik olmasam bile onu böyle güldürebildiğim mutluyum.

Yine de, arabayı incelerken dudağımın kenarı kısmen Emma yüzünden, ama aynı zamanda Marshmallow yüzünden yukarı kıvrılıyor. Onun böyle mırıldandığını duymak güzeldi.

"Güle güle!" Emma bir süre sonra şöyle der. "Sanırım benden sıkıldı." "Öyle yapıyor. En azından sen onu mırıldattın."

"Belki de daha sık gelmeliyim, bakalım bu onu yumuşatmaya yardımcı olacak mı?"
yukarı."

"Doğru." Onun daha sık geri geleceğini düşünmek bile yeterli. Her ne yapıyorsam beni durdurmak için.

"Belki ben de seni yumuşatabilirim." Bir kez daha benimle alay ettiğini duyuyorum. "Neden Cuma akşamı çalışıyorsun? Sevgililer Günü'nde?"

"Garaj geceleri sessiz oluyor. Zor işleri yapmak daha kolay." "Seni bekleyen kimse yok mu?" Bir an için durur. "At ev."

"Pek sayılmaz, ilişkilerden pek hoşlanmam."

"Neden olmasın? Göze hoş geliyorsun." Gülümsemesi flörtöz, ve ben onunla ne yapacağımı bilmiyorum.

Çekiciliğimden ikinci kez bahsediyor. Bir parçam bu sözlerle bir şekilde tutunmak istiyor. Ama sorusuna cevap vermiyorum. Bir saat içinde hayatımdan çıkmış olacak ve çok istesem bile çok az tanıdığım bir kadın için kalbimi dökmeyeceğim. O sınırların dışında.

İpucunu alır ve konuyu değiştirir. "Garajı neden açtın?"

"Bir şeyleri tamir etmekte her zaman iyi olmuşumdur ve ailem Ben lisedeyken burada yaşayan bir tamircinin yanında çırak olarak çalışıyordum. Çılgın bir çocuktum, sürekli başım belaya , bu yüzden bir işimin olması bana çok şey kazandırdı."

"Seni bu şekilde görmek çok zor."

Yaptığım tüm o aptalca şeyleri düşünerek gülümsüyorum. Tanrım, eğer Bay Evans'taki iş olmasaydı, bana ne olurdu bilmiyorum.

"Ama bundan şüphe etme. Bana bu kadar uzun süre katlandığı için minnettarım. yaptı."

"Ona değer veriyor gibi görünüyorsun."

"Evet... Ailem her zaman meşguldü, bu yüzden konuşmak benim için zordu. insanlara. Ama o beni dinledi. İstemediğim zamanlarda bile beni paylaşmaya " Gülümsüyorum, hatırlıyorum. "Çok ısrarcıydı ve ben çok kızdım ama benim için iyi oldu. Bay Evans'tan çok şey öğrendim."

"O şimdi nerede?"

"O öldü." Yaptığım işi bırakıyorum, bir keder esintisi bana dokunuyor, önce hafifçe, sonra içim burkularak. Ölümünün üzerinden on yıl geçti ama bunu düşünmek hâlâ acı veriyor.

"Özür dilerim."

Onun hakkında kimseyle konuşmadım. Kasabadaki herkes onu tanıyordu. Ne kadar yakındık ve öldüğünde çok nazik davrandılar ama bu konuda konuşmama hiç izin vermedim. Duygularım hakkında konuşmak bana doğal gelmiyor ama Emma ile konuşmak istiyorum. Onu paylaşmak istiyorum. Onunla çalışmanın nasıl bir şey olduğunu, tüm düğmelerimi nasıl zorladığını ve beni bugün olduğum adam haline getirdiğini anlatmak. Ben de anlattım. Bir süre konuşuyoruz, bana bakmıyor olması kelimeleri çıkarmamda, kimseye karşı olmadığım kadar savunmasız olmamda bana yardımcı oluyor. Bir yere gitmiyor, dinlemeye devam ediyor ve bazı hikayelerimize gülüyor ve içinde en ufak bir sabırsızlık belirtisi yok. Bu işi bitirmemi beklemiyor ve bu da bende daha fazla paylaşma isteği uyandırıyor.

Ama sonunda çok fazla geliyor. Biraz nefes almak, yalnız kalmak istiyorum. Ve elimde bir İngiliz anahtarı tutmak yerine bu arabada neyin yanlış olduğunu bulmak.

"Araban üzerinde çalışmak için biraz sessizliğe ihtiyacım var." Bir aptal gibi konuşmamızı aniden kesiyorum. Az önce hayatımdaki en önemli kişi hakkında konuştuğumu duydu ve ben ondan bana sessizlik vermesini istiyorum.

"değil." Bana güven veriyor ve bir parçam onun beni neyin durdurduğunu anlıyor. Keyif almadığım için değildi. Bunu onunla paylaşmanın benim için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyorum. "Peki... şu evrak işleri hakkında. Düzenlemene yardım edebilir miyim? Bu konuda gerçekten iyiyimdir. Tabii ki garajlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama düzenleme konusunda çok iyiyim ve bu konuda yardıma ihtiyacın olduğunu görebiliyorum."

"Gerek yok."

". Ayrıca, organizasyon yapmak benim için gerçekten eğlenceli." "Öyle mi? Tam bir kabus."

"Merak etme. Sen buradayken ben hallederim."

"İyi." Bunun kulağa ne kadar küçümseyici geldiğini anlamam bir saniye sürüyor. Sesim neden bu kadar sert çıkıyor? Ona teşekkür etmek istiyorum ama bunu yapamayacak kadar kaba bir adamım çünkü farkına bile varmadan elimden kayıp gidiyor.

Hay sikeyim. Ve artık burada olmadığına göre, kalbim göğsümü çekiştiriyor ve onsuz bir boşluk hissediyorum.

BÖLÜM 4 - EMMA

Fişleri ve alışveriş siparişlerini incelerken bir saat hızla geçiyor. Düzenlemek beni rahatlatıyor. Ağustos yüzünden içimde kopan fırtına için mükemmel bir panzehir. Onu istediğimi fark ettim. Onunla ilk tanıştığımda, üniversiteden eve döndükten hemen sonra, bizi her ziyaret ettiğinde birkaç ay boyunca küçük zararsız bir aşk yaşadım. Taşınır taşınmaz, ki bu çok uzun sürmedi, belki sadece birkaç ay, yollarımız nadiren kesişti ve kesiştiğinde de gerçekten hiç konuşmadık ve hayat olur, erkek arkadaşlar geldi ve gitti ve ondan sonra onun hakkında çok fazla düşünmedim.

Şimdi, bu küçük aşk daha güçlü bir şeye dönüştü. Daha önceki küçük aşkımı azgınlığımla karıştıran bir iksir bu. Ondan seksapel fişkırıyor, küçücük bir gülümsemeyle kadınların ayaklarına kapanacağından eminim. Ama başka bir şey daha var. Bay Evans'tan bu kadar sevgiyle bahsetmesi. Onun bu savunmasız yanını tanımak, herkese sunduğu kişinin ötesine geçmek istememe neden oluyor.

İlişkileri pek sevmiyor gibi. Bu onu bir şekilde incitmiş gibi görünüyordu ve ben de daha fazla kurcalamak istemedim, hele ki bu kadar net bir cevap vermesinin ardındaki kırılmalı ortadayken. "İlişkilerden hoşlanmıyorum". Bu adam hayatında yalan söyleyemez, çünkü kendisini ilişkilerden hoşlanmıyor ama yüz ifadesi kalbini koruduğunu gösteriyor. Eminim onu inciten kişi büyük bir hasar vermiştir. Onun evrak işlerini düzeltmeye odaklanıyorum, bu basit ve ulaşılabilir bir şey. Onun acısını onarmak daha zor olabilir, her ne kadar kendi acımmış gibi sızlatsa da.

Onun hakkında bir sürü dedikodu duymuştum. Küçük bir kasabada insanlar işinizi bilmeden yaşayamazsınız. Eğer dikkatli olmazsam, ailemle paylaşmak istediğim büyük bir haber, kasabanın diğer ucuna ulaşmadan önce Onlara kendim söyleme şansım oldu. Birkaç yıl öncesine ait eski söylentilerden biri, kız arkadaşının onu oradan geçen bir turist için terk ettiğiydi. En sonuncusu ise kadınların ona sürekli çıkma teklif etmesi ve onun her seferinde hayır demesi. Peak Produce'dan Mae, kasabanın gayri resmi

dedikodu kraliçesi, bana onun bazı reddetmelerine ilk elden tanık olduğunu söyledi. Bu bilgiyi, market alışverişlerimi sayarken, sırtındaki ağrılardan şikâyet edip evde uyguladığı ilaçları sıralarken paylaştı.

Neye inanacağımı bilmiyorum ve söylentiler her zaman söylenti olarak kalacak, bu yüzden bu konu hakkında çok fazla düşünmeyebilirim. August'un mahremiyete ihtiyacı var gibi görünüyor ve ben de buna saygı duyacağım.

Kapıya küçük bir vuruş duyuyorum.

"Arabanız için bir şey sipariş etmem gerekiyor. İhtiyacı olan özel parça elimde yok. Bugün tamir edemem." August yağlı ellerini temizlemek için bir bez kullanırken şöyle diyor. "Asher'dan yarın getirmesini isteyeceğim. Tedarikçimiz sadece otuz birkaç dakika uzaklıkta ve bu kolay bir çözüm."

"Gördün mü? Zamanını benim arabamla harcamana gerek yoktu." "Hiç zaman kaybetmedim."

"Hâlâ düzenlemem gereken bir sürü evrak işi var. Bu tam olarak nedir?" Ona soruyorum ve o da omzumun üzerinden bakıp yüzünü buruşturarak yaklaşıyor. Nihayet kokusunu alabilecek kadar yaklaştığımda nefesim kesiliyor. Bu Arabasını ve kazağını dolduran kokunun aynısı, ama başka bir şey daha var... ter. Ve bu beni neden daha da tahrik ediyor? Yüzümü çevirip boynundaki terin bir kısmını yalamak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum.

"Bunlar garajdaki arabalardan biriyle ilgili notlar. Bir süredir üzerinde çalışıyorduk. Bu tam bir restorasyon."

"Bunu okuyabiliyor musun? El yazın berbat." Kıkırdıyorum çünkü bu harfleri nasıl deşifre edebildiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Biliyorum, ama yapabilirim." Geri adım atıyor. "Seni eve götüreceğim, böylece

dinle

n."

"Burada kalıp bunu organize etmeyi tercih ederim."

"Peki şimdi kim işkolik?" Sesindeki sırtışı duyuyorum ve dönüp ona bakamıyor. Hafifçe gülümsüyor. Haklıymışım. Hafif bir gülümsemeyle bile şimdi daha da yakışıklı. Ama ona karşı dürüst olmaya, beynimi kemiren bir şey hakkında konuşmaya karar veriyorum.

"Boktan bir gece geçirdim, organize olmak kendimi kontrol altında hissettiriyor. Ama Sevgililer Günü'nde ekilmek? Bu berbatlığın yeni bir seviyesi. Yani, herhangi bir günde ekilmek küçük düşürücüdür, ama Sevgililer Günü'nde? Bu

çok fazla. Ya adam gerçekten gelip beni gördüyse ve Sevgililer Günü'nü benimle geçirmektense yalnız geçirmenin daha iyi olacağına karar verdiyse?"

"Bu gece nasıl görüldüğünü gören herkes kalır."

Gözlerimi açtım. Bu elbisemi beğendiği anlamına mı geliyor? Ama yorumuna çok fazla vurgu yapmak istemediğim için devam ediyorum. Çünkü yapamam, beni öpmesini ve bu masada bana her şeyi yapmasını ne kadar çok istediğimi düşünürken olmaz.

"Bu flört oyunlarından çok sıkıldım. Neden hayalet gibi dolaşmak yerine dürüst olup bir mesaj gönderemiyor? Ne yaparsan yap, yanacaksın gibi görünüyor."

"bir aptaldan daha iyisini hak ediyorsun. Birazcık akıllı olan herkes erkenden orada olur ve seni beklerdi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette." "Herkes gözünün önündekini görecektir kadar zeki değildir." diye mırıldanırken sert sesi biraz yumuşuyor.

Onu görmek hoşuma gidiyor, benim için öfkeleniyor. Onunla konuşabilmek çok güzel. Bu gece her ne kadar özel bir gece olsa da, bu durum bütün gece üzerimde baskı yarattı. Eski güvensizliklerime yaslanmak çok daha kolaydı, ama şimdi bunları içimden attığım için kendimi çok daha hafif hissediyorum.

Ve bu bende onu da kızdırma isteği uyandırıyor. Ayağa kalktım ve ona doğru iki adım attım. O bir adım geri çekilip sırtını kitaplığa yaslıyor.

"Kendine akıllılardan biri mi diyorsun, August?"

Kekeliyor ve diğer tarafa bakıyor, "Ben öyle bir şey demedim. Kelimeleri ağzıma tıkma."

"Sence bu elbisenin içinde iyi görünüyor muyum?" "Mükemmel görünüyorsun."

Sadece mükemmel görüldüğümü söyledi. İyi değil. Güzel değil. Mükemmelmışim. Ne dediğini anlayınca boynunun bir kısmının pembeleştiğini gördüm.

"Gitmeliyiz." Benden kaçıyor ama şimdilik sorun değil. Ben onu bu kadar zorlamak istemiyorum, yarın burada olmak istediğimde değil.

"Yarın gelebilir miyim? Bitirmedim ve yardımına ihtiyacın var." Yarın seninle olabilir miyim? Ben de bunu sormak istiyordum ama bu daha güvenli görünüyor.

"Cumartesi gününü burada evrak i lerimi düzenleyerek mi geçireceksin? Yapacak daha iyi i lerin yok mu?"

"Bunu beni kurtardığın için bir ödeme olarak d   n." "Sana söyledim, sorun değil."

"Cumartesi günümü burada geçirmek istiyorum."

Cevap vermek yerine kapıya doğru yürüyor ve bana onunla gelmemi işaret ediyor. Daha iyi bilmesem, beni tekrar görmekten korktuğunu d   n rd m, ya da en azından öyle olmasını umuyorum.

BÖLÜM 5 - AĞUSTOS

İnatçıdır. Ama bir yanım yarını iple çekmiyor dersem yalan söylemiş olurum. Onu evine bırakıyorum ve bir tereddüt var, nasıl veda edeceğimiz falan. Konfor alanımın çok dışındayım, özellikle de onun bu gece ilk kez tereddüt ettiğini hissettiğim için.

"Sekizde gelip seni alabilir miyim? Öğlen kapattığımız için garajı erken açıyoruz."

"Bekliyor olacağım." Arabadan çıkıyor. Ağzını ileri geri hareket . "Hey, seni sabahın köründe arayarak biraz başını ağrıttığımı biliyorum. Gecenin bir yarısı, sırf eğlence olsun diye seninle uğraştım, planlarını mahvettim ama sana teşekkür etmek istiyorum. Bu günü çok daha iyi hale getirdiniz." Ve selamlıyor
Bir gülümsemeyle, onun o güzel gülümsemesiyle başka birine istiyorum. Onun gibi parlak birine.

Şimdi daha iyi hissetmesine sevindim. Böyle bir günde ayağa kalkmanın ne kadar acı verdiğini anlayabiliyordum. Her parçam onu bundan korumak istiyordu.

"Sen bir baş değilsin." Diyorum ve o sadece sırtıtmaya devam ediyor ve kapıyı kapatıp evinin ön girişine doğru koşarken bana el sallıyor. Artık o kadar kar yağmıyor ama hava hala soğuk. Keşke o topuklularla koşmasa. Bir yerini kıracak diye korkuyorum. Ama kırmıyor. Kapıyı açıyor ve benimle birlikte olmaktan gerçekten keyif almış gibi el sallıyor. Arabayı sürmeden önce kapıyı kapatmasına izin veriyorum.

Biri beni bu kadar canlı hissettirmeyeli uzun zaman olmuştu. İşte Tüm çalışanlarıma rağmen garajda her zaman yapacak çok şey var ve benim için rutine takılıp kalmak, işim olmayan her şeyden kaçınmak gibi sonsuz bir döngüye sıkışıp kalmak çok kolay. Tabii ki babası Jeffrey de en iyi arkadaşı olduğu için hafta sonları beni Willow Hope'a birkaç bira içmeye davet ediyor. Bu takdir ettiğim bir değişiklik ve beni strese sokuyor.

Bugün kızına yapmayı düşündüğüm şeyleri bilse ne derdi? Beni öldürürdü. Bana randevulara gitmemi söyleyerek çok zaman harcamış olsa bile, kızıyla çıkmamı onaylamazdı.

Biraz uyumam lazım, belki yarın biraz netlik kazanırım.

Ertesi gün sabah sekizde onun evinin önünde bekliyordum. Dün gece iyi uyuyamadım, Emma düşüncelerimin her birini tüketiyordu. Neden şimdi böyle hissediyorum? İlişkilere tövbe ettim ve ayrıca, o tamamen sınır dışı. Ama mantıklı beynimin bana söylediği hiçbir şey onu düşünmemi engellemeye yetmiyor.

Bugün elbise giymiyor, onun yerine kot pantolon ve sıcak tutan bir gökkuşağı kazağı giymiş ve kesinlikle çok hoş görünüyor. En çok hangi versiyonunu sevdiğimden emin değilim. Kimi kandırıyorum ki? En çirkin kıyafeti giyse bile yine de güzel olduğunu düşünürüm.

Elinde de bir şey var, plastik bir kap. Arabaya bindiğinde, tatlı bir koku da onunla birlikte geliyor. "Umarım armutlu kekleri seviyorsundur! Günaydın."

"Günaydın." Neden bana böyle neşeyle bakıyor? Etrafta olmaktan hiç keyif almıyorum. Ve neden kek yapıyor? Dün gece evine geç vardık, neden kek yapmak için erken uyansın ki?

"Bir dahaki sefere kahvaltı benden."

"Bir dahaki sefere mi?" Kaşlarını şakacı bir şekilde oynatıyor ve her şeyi berbat ettiğimi fark ediyorum çünkü bir dahaki sefer olmayacak. Ben onun arabasını tamir edeceğim, o da benim evrak işlerime yardım edecek ama yarın geldiğinde bizi birbirimize bağlayacak hiçbir şey olmayacak.

"Bir tane al."

"Gerçekten çok güzel," diyorum bitirirken.

Bana şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

"Ne?"

"Onu iki ısırıkta yedin."

Ne kadar hızlı yediğimi fark ederek donup kaldım. Yüzüm ısınıyor. "Oh... uh, evet.

Sanırım acıkmıştım." Görgü kurallarım çok kötü.

"İnsanlar bana hep hızlı yediğimi söyler, üzgünüm."

"Komik, özür dilemene gerek yok," diye beni rahatlatıyor. "Sakalında bir şey var."

Parmaklarını sakalıma değdiriyor ve sanki bu çok normal bir şeymiş gibi geçiştiriyor. Bu kadın ne yapıyor böyle? Kafamı karıştırıp duruyor.

İçimde bu elektrikten ürküyorum ve garaja doğru sürmeye başlamadan önce kaşlarını çattığını fark ediyorum.

"Seni rahatsız etmek istememiştim," diyor usulca, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen sessizliği bozarak. Yaptığı hiçbir şeyin beni rahatsız edemeyeceğini ona nasıl anlatabilirim? Bunun tam tersi. Onun varlığı doğru hissettiren tek şey. Ama bunu söyleyemem. Bu... çok fazla, çok erken olurdu. Bunun yerine, sessizliğin aramızda görünmez bir duvar gibi uzanmasına izin vererek hiçbir şey söylemiyorum. İçerideki hava Aramızda asılı kalan söylenmemiş sözlerle araba ağırlaşıyor, neredeyse boğucu bir hal alıyor.

Oraya vardığımızda Clarissa çoktan bir motosikleti tamir ediyordu. Emma hemen ona doğru gidiyor, ben de Emma'dan başka kimseyle konuşmak istemediğim için homurdanarak günaydın diyorum ve hemen evrak işlerine başlamaya karar veriyorum. Tüm Cumartesi gününü burada harcamasını istemiyorum. Marshmallow hiçbir yerde bulunamıyor, muhtemelen hâlâ uyuyor. Ofis dün bıraktığımız gibi duruyor ve bu bana onun masamda oturduğunu, yüzünün konsantrasyonla buruştuğunu ve bana doğru şeyler hissettirdiğini hatırlatıyor. Neden tekrar burada olmasını kabul ettim ki? Doğru ya. Bana fazla seçenek bırakmadı.

Ofisimin kapısını açıp gülümsemesiyle odayı aydınlatması otuz dakika sürmüş olmalı. Onsuz otuz dakikalık bir işkence. O çok zeki biri, kimsenin ona dün hissettiklerini hissettirmeye hakkı olmamalı. O salağın onu ne kadar güvensiz hissettirdiğini görebiliyordum. Keşke kim olduğunu bilseydim de ona bunu ödetebilseydim. Bu ne cüret? Ne cüretle onu daha az hissettirir? ondan daha mı fazla?

O şimdiye kadar tanıdığım en ışıltılı insan ve bunu görmemin düne kadar sürdüğüne inanamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, görmesem daha iyi olabilirdi çünkü şimdi o ışıltının bir kısmına tutunma ihtiyacından kurtulamıyorum.

Kendim için güneş ışığı. Sanki hayatım boyunca üşümüşüm de o bana sıcaklığın ne kadar iyi hissettirdiğini fark ettirmiş gibi.

BÖLÜM 6 - EMMA

August masasında inanılmaz seksi görünüyor. Masada oturan bir adamın tüylerini diken diken eden bir yanı var. O kekleri nasıl vahşice yediğini görünce kışkırdım. Ağzını göğüslerime dayadığı düşüncesini aklımdan çıkaramıyorum, bu beni hemen ıslattı. Bir adam masa başında oturup kek yerken nasıl bu kadar iyi görünebilir? Bu bir suç olmalı, gerçekten.

Onu bu kadar çok istememeliyim ama onu baştan çıkarsam kimsenin haberi olmayacak, değil mi? O bir ilişki aramıyor ve benim tek istediğim bunu sistemimden atmak.

İçeri girdiğimi görmek için kaldırdığı gözlerinde bir şey var. Yumuşak, yumuşak bir şey ve geldiği gibi hızla kayboluyor. Keşke ne anlama geldiğini bilseydim. Aramızdaki bu elektriği hissediyor mu?

"Clarissa bana faturalarınızın her zaman berbat olduğunu söyledi." Söylediğim ilk şey , umarım kaşlarını çatmasına neden olur, ki öyle de oldu. Isırarak gülümsedim.

"Öyle mi
yaptı?"
Başımı
salladım.

"Hiçbirimiz bunu yapmaktan hoşlanmıyoruz. Eğer içlerinden biri sevseydi, bu işi derhal başkasına devrederdim."

"Size yardım edeyim, dün gece tedarikçilerinizden gelen tüm makbuzları ayırdım. Sürecin sizin için en iyi şekilde nasıl işleyeceğine dair birkaç fikrim var. Eğer bir süreciniz yoksa, birkaç gün içinde yine evrak işlerine gömülürsünüz."

Sandalyelerden birini kaptım ve August'un yanına oturdum. Sol dizimi onun kalçasına çarptım. "Özür dilerim."

Başını sallıyor ve sanki bir an için burada değilmiş gibi oluyor, sonra geri geliyor. Birkaç saat çalıştık, faturalarla, fiyat teklifleriyle, makbuzlarla ileri geri gittik, ben belirli bir şeyin ne anlama geldiğini sordum, Ağustos

Bana işleri neden bu şekilde düzenlediğimi soruyor, onunla bu şekilde çalışmak güzel. Biraz garip biri, ama bana bu şekilde çalışmam gerektiğini hissettirmiyor.

Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum, organizasyon konusunda iyi ama muhasebeci değilim. Sonunda August masadan hafifçe geriye doğru kayıyor ve sandalyesine gömülerek hafifçe rahatlıyor. İnanılmaz bir ilerleme kaydettik, hemen hemen her şey tamamlandı ve garajda çalışan herkes için işe yarayacak sistem geliştirdik. "Bu işte iyisin."

"Neyde iyi?"

"Evrak işleri, işleri organize etmek."

"Hemen hemen herkes öyle. O kadar da büyük bir değil."

Yüzünü bana dönüyor ve kendimi ona inanılmaz derecede yakın hissediyorum.

"Neden böyle söylüyorsun? Bu büyük bir olay. Bu inanılmaz bir beceri var."

"Bu tür beceriler size iş sağlamaz."

Üniversitede mücadele ettim, benim için doğru bölümü bulmakta zorlandım ve

İş bulma zamanı geldiğinde ne tür işlere başvurmak istediğimi bulmakta zorlandım. Sonunda bir iş buldum ama o zamandan beri işler arasında gidip geliyorum. İşim hakkında bu kadar bilgisiz olmak bu yaşta yaşayacağımı tahmin ettiğim bir sorun değildi. Etrafımdaki herkesin zaten sabit bir işi var ve çoğu ya hamile kalmaya başlıyor ya da zaten çocuk sahibi. Bende bunların hiçbirisi yok, çocuk isteyip istemediğimden bile emin değilim. Ve burada, küçük kasabam ve sevdiğim yer olan Hope Peak'te yaşamak bana sadece buradaki ortalama insandan ne kadar uzak olduğumu gösteriyor. Bazen çok yorucu oluyor. Bu kadar önemli olmamalı ama dün gecedan sonra hala zihinsel olarak biraz yıpranmış hissediyorum.

"Bahse girerim şehirde dolaşıp insanlara yardımınıza ihtiyaçları olup olmadığını sorsanız, kaç kişinin bunu kabul edeceğine şaşırırdınız." Yüzü sert ama içinde nezaket var.

"?"

"Eminim. Peak Produce'tan Mae'ye siparişlerinde yardım ettim ve senin yarısı kadar bile yetkin değilim." İç çekiyor. "İnsanlar size bir garaj işletmenin sadece araba tamir etmek olmadığını hiç söylemiyor. Neyse ki idare edecek kadar biliyorum ama gördüğünüz gibi yine de berbat bir durum. Her Cuma burada her şeyi yapmaya çalışıyorum. Yani bunun o kadar da büyük bir mesele olmadığını mı söylüyorsunuz? Bu saçmalık."

Sözlerinin arkasındaki ağırlığı hissederek geri çekildim, bir uyandırma çağrısı. Okuduğum bölüme ve çalışkanlığıma göre beni kabul edecek işler bulmaya çalışıyordum ama bana ve kişiliğime uygun bir iş bulmayı hiç denememiştim. Belki de başından beri yanılıyordum, belki de tam tersini yaparsam herkesin izinden yerine sonunda kendi yolumu çizebilirim.

Ne kadar zamandır gözden düşüncelerimi düzenlediğimi bilmiyorum ama o düşüncelerimi yarıda kesti. "Özür , bazen çok açık sözlü oluyorum."

"Hayır, hiç de değil. Bana çok şey verdiniz. Kısa süre önce işten çıkarıldım ve bunu denemek için mükemmel bir zaman gibi geliyor."

"Burada başlamak ister misin? Haftada birkaç saat, sadece senin için hoşuma gitti."

Gözleri sanki bu davet karşısında şaşırılmış gibi açılıyor. Benim sürprizim. ama aynı zamanda başka bir şey yapabileceğimi fark etmemi sağladığı, bana daha fazlası olma fırsatı verdiği ve bu deneyi yapmama izin verdiği için ona minnettarım. Benim için doğru olmayabilir, ama başka bir yönde atılmış bir adım, son zamanlarda attığım diğer adımlar kadar yorucu görünmeyen bir adım.

"Bu harika olur. Bir aylık bir deneme yapabiliriz."

"Elbette."

Bir şey söylemem lazım. Yoksa patlayacağım.

"İnsanların seni tanımasına izin değil mi?"

"Herkes seninle konuşmaktan kaçınıyor çünkü sen her zaman huysuz ve kaba birisin ama bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmadın. Dün beni almaya geldin, bugün bana iş teklif ediyorsun. Sana teşekkür edecek çok şeyim var."

"Önemli bir şey değil. Sana söylemiştim."

"Önemli bir şey değil. Dün gece harap olmuştum, böyle ekildiğim için kendimi başarısız hissediyordum."

Çenesi titriyor ve öfkesinin kabardığını hissediyorum. Koruyuculuğunu hissetmek ona yaklaşma isteği uyandırıyor. Göğsüme yatıştırıcı bir his göndermeye yetiyor. Dürtüye karşı koymuyorum ve onu koklayabilecek kadar yaklaşıyorum. Neden birlikte olmamamız gerektiği kimin umurunda? Ben istiyorum ki

Ondan bir gün, daha fazlası değil. Tek ihtiyacım olan, beni ona doğru çeken bu ağrıyan ihtiyacı yatıştırmak.

"Beni eker miydin?"

"Kesinlikle hayır." Köşeye sıkışmış gibi hissederek yutkunuyor. Ama ben durmak istemiyorum. Bana olduğum kadın gibi bakmasını istiyorum. En iyi arkadaşının kızı değil. Randevu alamadığı için kurtarmak zorunda kaldığı bir kız değil.

Sevgililer Günü. Evrak işlerine yardım etmesi için işe aldığı kişi değil. "Ne yapıyorsun, Emma?"

"Ne yaptığımı sanıyorsun?" Aramızda sadece bir santim kalana kadar yaklaşıyorum.

"Bu yanlış."

"Neden?"

"Senin için çok yaşıyım. Ve sana gibi, ilişkilerden hoşlanmıyorum."

Ne kadar gergin olduğunu görüyorum. Ve buna doyamıyorum. Aslında, onunla sarhoş oluyorum. Onu istiyorum.

"Kim bir ilişkiden bahsetti ki?"

Dudaklarıma bakarak kendini ele veriyor ve ben biliyorum. Biliyorum. bunu en az kadar istiyor. Bu sadece bir gün, dünkü gibi Sevgililer Günü bile değil. Kalbim bu adam için şimdiye kadar birlikte olduğum tüm erkeklerden daha fazla acı çekse bile ciddi olmak zorunda değil. Ya da belki dünkü kırılmalığımın bir kısmı hala üzerimde. Ama bunu fazla analiz etmeme gerek yok. Sadece eğlenen iki yetişkin olabiliriz. Daha fazlası değil.

Gözleri bir kez daha dudaklarıma düşüyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıp dudaklarına uzanmadan önce gülümsememi ısırarak zorunda kalıyorum. O

Cesaretim karşısında şaşırılmış görünüyor, bu yüzden ilk başta hiçbir şey yapmıyor ama dudaklarımız birbirine değiyor ve onu cesaretlendiriyorum, ona bunun sorun olmadığını gösteriyorum. Bunu istediğimi. Onu istediğimi. Ve sonra karşılık veriyor ve... bu öpücük... her şey. Beni itmiyor, nazik ve kibar. Dudaklarımı alıp tadını çıkarırken huysuzluk ve utangaçlık var. Görünüşe göre öyle yapıyor, bedenim daha fazlasını arzularken dudaklarımın her bir santimetrekaresinin tadını çıkarıyor. Ona açılmaya çalışıyorum ama o bana izin vermiyor, dudaklarımı kapatıyor ve ağzımı kapatıyor. Komik, hayal kırıklığı yerine heyecan yaratıyor, karnımın alt kısmında sıcak bir his,

Onun için hazırlanırken ıslaklık biriktiriyor. Sadece bir öpücükle bana hissettirdikleri delilik, o kadar nazik ki sanki kırılacağımdan korkuyor.

Ama ben ona beni kırmasının imkânsız olduğunu söyleyemeden durdu. Dudaklarım onun yokluğunda hem uyuşmuş hem de inanılmaz derecede hassas hissediyor, daha fazlasına ihtiyacım var, çok daha fazlasına.

Suyun altındaymış gibi nefes nefese kalıyor. "Bu olamaz tekrar.

" "Neden? Beni istediğini görebiliyorum."

"Bu bana bir sebep vermiyor. Bu bir hataydı."

Bunun bir hata olduğunu söylemesi çok kesin. Sanki bir duvar örmüş gibi Bir anda aramızda katı ve aşılmaz bir bağ oluştu. Sözleri beklediğimden daha sert vurunca bir adım geri çekildim, kırılğanlık üzerime çöktü. Belki de dün gecedan sonra sadece birinin beni istemesini istedim - August'un yaptığı gibi beni mükemmel hissettirecek birini. Ama bundan daha fazlası var. Onu düşünmeden duramıyorum, dokunuşunu arzuluyorum ve şimdi gidip onu öpmek gibi düşünceşizce bir şey yaptım. Ve en ? Buna hazır olmadığını biliyorum. Benim için hazır değil.

BÖLÜM 7 - AĞUSTOS

Onu bu şekilde göremem. Benim yüzümden ışıkları söndü. Berbat ettim. Onu öpmemeliydim çünkü şimdi tek istediğim onun benim olması. Ve bu tür bir açgözlülük sadece kalp kırıklığına yol açabilir. En çok da benimkine.

Bir ilişki aramadığını söyledi ama ben şimdiden bir ilişki yaşayabileceğimiz tüm yolları düşünüyorum. Onunla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını.

Şimdiden

Onu yatağında hayal ediyorum, yatak odamın penceresinden gelen ışık uyurken kıvrımlarını vurguluyor, o heyecanlı gülümsemesiyle uyanıyor ve ben de aynı heyecanla ona kahvaltı hazırlıyorum.

"Sen değilsin," diyorum ama hemen pişman oluyorum çünkü ağzımdan çıktığı anda omuzlarının gerginliğinden bunun doğru bir şey olmadığını anlıyorum.

"Doğru. Sanki bunu daha önce duymamışım gibi. Sorun değil. Gitmeliyim." Saatine baktı. "Babam beni almak için her an gelebilir."

"Seni eve bırakacağımı söylemiştim."

"İçin bir sebep yok." Artık soğuk, sevmeye başladığım eser kalmadı. Ama babasından onu gelip almasını istedi.

Bundan önce. Benden bir araba bile almamayı bekliyordu. Ona hiç yük olduğunu hissettirdim mi? Yoksa reddedilmeye o kadar alışmış ki kimseye güvenmiyor mu? Çok parlak ve ışıltılı görünüyor ama bana kendini sunuş biçimine rağmen yaralarını da yanında taşıdığını gösteriyor. Neden bu şekilde reddedilmeye alışmış? Nefes kesici, zeki, kim fark etmez ki? Bir kız için adam öldürürdüm.

onunla bir şans.

Az önce patlattığım bir tane. Ulaşabileceğim bir yerdeydi.

Sadece... Eğer düşmeme izin verirsem onu unutabilir miyim bilmiyorum. Ve onun gibi bir kadın? Benim saçmalıklarına katlanmayacak.

Şu anda, o

ne kadar ani olduğumu komik buluyor, ama iki yıl bunun etkisi .

Bana kızdığı bir şeye dönüşecek. Daha iyi olmaya çalıştım, ama ben güneşli ve güllü bir insan değilim. Bir araba , onu tamir etmem gereken tüm yolları ve daha kötü hale getirebileceğim olası her yolu düşünüyorum. Eğer bir müşteri gecikirse, ilk düşündüğüm korkunç bir şey olacaktır.

olmuş olmalı. Her zaman en kötü senaryoya yönelirim. Elbette her zaman böyle olmuyor ama bu tür bir bakış açısıyla yaşamak insana ağırlık veriyor. Dünyayı daha karanlık, daha sert bir yer olarak görmenize neden oluyor ve onun bunu hak etmediğini biliyorum.

Kapının çalındığını duyuyorum ve Clarissa kapıyı açıyor. "Emma, baban burada."

"Tam zamanında." Diyor, ses tonunda tek bir duygu kırıntısı bile yok. Ve bu beni kırıyor. Çünkü ofisimden uzaklaşırken arkasına bile bakmıyor ve beni kaybolmuş bir halde bırakıyor.

Ben de ofisten çıkıyorum, onu babasıyla görmenin bu kadına duyduğum her türlü özlemi sileceğini umuyorum. Umarım bu bana Onu arzulamamın ne kadar yanlış olduğunu.

Jeffrey kollarını kavuşturmuş ve kızını gördüğünde gözleri parlıyor. Bir, iki saniye bekliyorum ama arzusun hiçbirini silinmiyor, hala onu istiyorum. Hala dudaklarını ağızmda ne kadar hissedebileceğimi merak ediyorum.

"Hey!" Jeffrey bana el sallıyor. "Emma dün onu almaya geldiğini ve arabasını çektiğini söyledi. Teşekkür ederim."

Tüm bu düşünceler yüzünden kendimi suçlu hissederek omuzlarımı silkiyorum. "Bizimle öğle yemeği yemek ister misin?"

Delilah elinden gelenin en iyisini yapıyor. tacos. Bunu kaçırmak istemezsiniz."

"Baba..." Emma yalvarıyor ve yanımda olmak istemediğini biliyorum.

"Hadi ama August. Kendine ulaşılmasını hep zorlaştırıyorsun. Delilah'ya seni düşünerek fazladan yapmasını söyledim. O tacoların boşa gitmesin."

Beni tanıyor ve Delilah beni bekliorsa onu geri çevirmeyeceğimi biliyor. Ben de arabamı alıp onları takip ettim. Bir trafik ışığında durduğumda, işte o zaman aklıma geliyor: bu bir uyandırma çağrısı gibi geliyor. Böyle bir şansı bir daha asla yakalayamayacağım. Öpüşmemizden sonra, Emma'nın garaja asla gelmeyeceğinden eminim, olayları ele alış şeklimden sonra değil. Ve muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğim.

Sadece bu düşünce bile göğsümü sanki hurdalıkta bir araba tarafından ezilmiş gibi acıtmaya yetiyor.

Yani siktir . Tüm mantığın canı cehenneme. Her şeyin canı cehenneme. Eğer ona sahip olabilirim, sadece benimle işi bitene kadar olsa bile, sorun değil. Çünkü o kadın bana sahip. Ben onunum ve artık evren ondan uzak durmama izin verdiğine göre ondan uzak durmaya çalışarak tek bir saniye bile harcamayacağım. onunla biraz zaman geçirdim. Şimdi tek yapmam gereken onun bana tekrar bakmasını nasıl bulmak.

BÖLÜM 8 - EMMA

Tabii ki babam August'u öğle yemeğine davet ederdi. Ne de olsa August onun en iyi arkadaşı. Şimdi August'la daha çok konuştuğum için neden en iyi arkadaş olduklarını anlayabiliyorum. August'la fazla vakit geçirmezdim ve geçirdiğimde de hep kötü bir ruh hali içinde . Ona karşı içten içe beslediğim aşka rağmen, babamın neden bu kadar Her zaman iyi bir ruh hali içinde, bu kadar huysuz biriyle en iyi arkadaş olurum. Ama şimdi anlıyorum. August düşünceli ve nazik biri ve güvenebileceğiniz biri olduğu çok açık. Sadece öğle yemeği için arkadaşlık isteğini geri çevirmesini diledim. Annemin tacolarını geri çevirmek mümkün değil. Düşüncesi bile ağızımı sulandırıyor.

Sakin bir duruş sergilerken bunu düşündüm. Babam inanılmaz derecede sezgisel olabiliyor ve ben onun bu işe karışmasını istemiyorum. Ayrıca, öpüştüğümüzü öğrenirse ne yapacağından emin değilim.

August'un reddinden sonra muhtemelen bir daha asla olmayacak. Öpüşmemizden onun da en az benim kadar zevk aldığı açık ama bunun kötü bir fikir olduğunu söyledi. Neden kötü bir fikirdi? Benim yüzümden mi? Babam yüzünden mi? Yoksa onun hakkında bilmediğim başka bir şey yüzünden mi? Reddedildiği için neden bu kadar incindim? Masamın etrafındaki her çiftin bana acıdığı dün gece ekilmekten bile daha fazla? Bir parçam nedenini biliyor. Tüm nedenini biliyor ama bunu kabul etmek çok zor. Gerçekten bu kadar çabuk mu aşık oldum?

Ağustos için? Bu mümkün mü? Onunla bu kadar doğru hissetmek mümkün mü? Onunla ilgili her şeyi öğrenirken vücudunun her bir santimini izlemek istemek?

Bekle. Bu hiç mantıklı değil. Öyle değil. Ve yine de kalbim ona atıp durduğum mantıklı açıklamaları kabul etmeyi reddediyor. Hissettiklerimin gerçek olamayacağını kabul ediyorum. Ama gerçek şu ki, bu inkar edilemez bir his. Onunla ne kadar az zaman geçirdiğim önemli değil. Önemli olan, ne kadar uğraşırsam uğraşayım görmezden gelemediğim, ona doğru olan bu ezici çekim.

Yeni öğrendiğim bu bilgiyle bile bu öğle yemeğine katlanmak zorunda kalacağımı hatırlayınca içimi bir hüzün kaplıyor. Midemin sıkıştığını hissediyorum ve artık aç değilim, annemin tacoları bile bunu düzeltemez. Bu sadece bir

En fazla birkaç saat sonra hayatımdan çıkmış olacak. Yollarımız daha önce nadiren kesişti, şimdi de kesişmeyecek.

Aileme doğru yol alırken bulutlar gittikçe kararıyor ve evlerinin önüne park ettiğimizde kar fırtınası başlamış gibi görünüyor. Kar fırtınası Rüzgâr uğulduyor, arabanın etrafını sarıyor ve camları tıkırdatıyor ve ön girişten o kadar da uzakta olmadığımıza seviniyorum. August'un nereye park ettiğini görmek için dönüyorum ama kar görüşümü kapattığı için hiçbir şey göremiyorum.

Arabadan inip kapıya doğru koşuyoruz. Sadece o otuz saniye içinde karla kaplandım. Annem bizi sıcak bir gülümsemeyle karşılıyor ve Bugün olan her şeye rağmen burada olduğum için mutluyum. O benim kayam.

August'un bize katılması uzun sürmedi ama daha uzağa park ettiğini görmek için dahi olmaya gerek yok. Bizden daha sert görünüyor, sakalı kar tanelerinin bir kısmını yakalamış ve bu bende ona tekrar dokunma isteği uyandırıyor, gözlerinin şimdi daha vahşi görünmesi dizlerimin titremesine yetiyor. Ona baktığımı fark ettiğimde dikkatimi başka yöne kaydırıyorum. başka bir yerde.

"Sırılsıklam olmuşsun! Çabuk bir duş al!" Annem onu merdivenlere doğru sürüklerken üzerine titriyor.

"Gerçekten gerek yok Delilah, eve gittiğimde duş alırım." "Hayır.

Yemek odamda bu şekilde oturamazsın. Git hadi!"

Bana kısa bir an için baktı, neredeyse bana sadece İnatçılığımın geldiğini anladım. Onu nazikçe itti. "Hadi ama!"

Babam ve ben ayakkabılarımızı çıkarırken o da söyleneni yapıyor.

"Ve siz ikiniz, en azından kıyafetlerinizi değiştirmelisiniz. Hadi bakalım.

Ben yemeğimi bitirene kadar."

Annemin istediğinden başka bir şey yapma şansımız yok. İkimiz de bize söyleneni yapıyoruz çünkü onun iyi bir ruh halinde olmasını istiyoruz.

Gençken sevdiğim her şeyle çevrili eski yatak odama geri döndüğümde, kıyafetlerimi çıkarıp hızlıca rahat bir yün giysi giyiyorum.

elbise. Noel'de her zaman giydiğim bu elbise, yıllarca sürdürmeyi umduğum küçük bir gelenek. Özel kalması için yılda sadece bir ya da iki kez çıkarıyorum ve tatillerde mükemmel kalmasını sağlıyorum.

Aşağıya indiğimde anneme yardıma ihtiyacı olup olmadığını soruyorum.

"Bahse girerim baban August'a kıyafetlerini vermeyi unutmuştur ve şimdi de öğle yemeği vakti değilmiş gibi banyoda vakit geçiriyordur," diye homurdanıyor. Ses tonu keskin, ama gerçekten üzgün olmadığını söyleyebilirim, onun hareketleri hala hafif ve mutlu. Hafta sonları öğle yemeği için asla acele etmez. Ama tacolar hazır olsaydı, babamın başı şu anda kesinlikle belada olurdu.

"Birkaç kıyafet alıp misafir banyosuna götürebilir misin?"

İnliyorum, August'a daha fazla yakın olmak istemiyorum. O yanımdayken öğle yemeği yemek zaten işkence olacak.

Annemin bir bakışıyla yukarı çıkmak için arkamı dönüyorum. Elimde babamın giysileriyle misafir banyosunun kapısını çalıyorum. "Annem sana kıyafet getirmemi istedi."

"İçeri gel."

Banyo buhardan dolayı sisli ama August'u sadece beline sardığı havluyula görüyorum ve düşünemiyorum. Boynundaki dövme Göğsünde başka dövmeler de var, kolları da dövmelerle dolu bunlar ona çok yakışıyor. İri cüsseli, imkansız gibi görünen bir şekilde tonlanmış, her Göğsündeki tek bir kas bile çok mükemmel. Aşağıya bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Emma," diye yalvarıyor.

"Kıyafetlerini buraya bırakacağım," diyerek kapının yanındaki sandalyeyi işaret ediyorum.

Ama ben bir şey yapamadan aramızdaki mesafeyi kapattı ve kapıyı kapattı.

"Özür dilerim. Bunun bir hata olduğunu söylediğim

için özür dilerim." Özüyle birlikte gözlerim büyüdü.

"Seninle paylaştığım hiçbir şey hata olamaz." Bu neden bana bu kadar çok şey hissettiriyor? Söyleme şekli mi? Sesi törpüledi mi? Yoksa bu umut içimde mi birikiyor? "Senden faydalandığımı düşünmeni istemedim."

"Kendi seçimlerimi yapıyorum August."

"Bunu biliyorum. Yine de sana bir çıkış yolu vermek istedim. Birlikte olman gereken adamın ben olduğumu sanmıyorum."

"Bırak da buna ben karar vereyim. Bana bir çıkış yolu mu vermek istedin yoksa kendine bir çıkış yolu mu vermek istedin?"

"Touché." Sırıttıyor. "Beni hiç kimsenin yapamayacağını düşündüğüm bir şekilde anlıyorsun." Nefes alıyor.

"Bunu mu istiyorsun?" Başını eğiyor, bana bakıyor, kolu kapıya yaslanmış beni köşeye sıkıştırıyor. Ama bu tehditkâr değil, bu kafeste olmayı, ondan yayılan sıcaklığı hissetmeyi seviyorum. "Bunu yaparsak durmak benim için zor olacak. Çünkü seni istiyorum, Emma."

Bu, tam da bana dokunmasını istediğim yerde küçük bir spazmı tetikliyor. "Öyle mi?" Kendimi biraz zorlayarak cevap veriyorum daha zor, çünkü çoğunlukla onun tekrar söylediğini duymak istiyorum.

"Hiçbir fikrin yok."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, onu öpüyorum ve bu öpücük öncekinden tamamen farklı, her bir dokunuşta sertlik var, dillerimiz çarpışıyor, içimizde ateşli bir elektrik var, bizim Bedenler yakınlaşıyor, ellerim kaslı sırtının her santimini dolaşıyor ve sadece öpemeyecek kadar çaresiz kaldığımda havlusunu tutuyorum ama o da bileğimi tutuyor.

"Hayır, hayır." Daha önce gördüğüm August'a hiç benzemiyor, şeytani görünüyor. "Önce sen." Kollarını kalçalarımın doluyor ve beni lavabonun üstüne oturana kadar çekiyor.

"Dün geceki elbisen beni deli etti. Ve şimdi bir kez daha elbise giymişsin. Bu tam bir işkence, Emma."

Onu öpüyorum, beklenti beni öldürüyor.

Yavaşça sırlıklam olmuş külotumu çıkardı ve dizlerinin üzerine çöktü. "Benim için bacaklarını açabilir misin, bebeğim?"

"Sen . Öyle olacağını biliyordum. Ne kadar ıslak olduğuna bak." Islaklığımı klitorisimin üzerinde kaydırmak için iki parmağını kullanıyor, inliyorum.

Beni öpmek için ayağa kalkıyor, ben onu almak için ağzımı açana kadar iffetli ve inanılmaz derecede hassas ve dilimi okşamaktan, dudağımı hafifçe ısırıktan çekinmiyor. Parmakları içime girdiğinde içimden bir inilti kaçıyor.

"Sessiz olman gerekiyor, bunu benim için yapabilir misin?"

Hay sikeyim. Babamın yan odada olduğunu nasıl unuttum? Annemin de alt katta olduğunu? Ama bunun bitmesini istemiyorum, o yüzden başımı sallıyorum.

Bir parmağını daha sokuyor ve ben olabildiğince sessiz olmaya çalışarak dudağımı ısırıyorum.

"Kukun çok güzel, bu için iyi mi? bakabilir miyim?" Sesi bir fısıltıdan ibaretti ama bu, etkisinden hiçbir şey kaybettirmiyordu. Başımı sallıyorum, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu nasıl anlatacağımı bilemiyorum.

Tekrar dizlerinin üzerine çöküyor ve yine hayranlıkla bakmak için durmuyor, hemen işe koyuluyor, dilinin klitorisimin etrafında döndüğünü hissediyorum, sakalı sert ve her zevk dalgasını daha güçlü hissettiriyor.

"Çok iyi gidiyorsun." Gittikçe yaklaştığımı hissederken lavabonun kenarlarına tutunuyorum. O da bunu görebiliyor ama daha hızlı hareket etmiyor, bir şekilde bunun benim için işe yaramayacağını biliyor. Bunun yerine, dilinin neden olduğu her bir hissi arttırmak için beni aşırı hızda gönderecek kadar . Orgazmım patlarken ağzına doğru itiyorum ve içimde şişelenen çığlığı bastırmak için inliyorum. Yüksekten indiğimde, lavabo korkunç görünüyor Aniden rahatsız oluyorum ve August bunu hemen fark edip beni sandalyeye taşıyor. Tam beni bıraktığı sırada kapının çalındığını duyuyoruz.

"August, hazır mısın? Kızlar aşağıda bekliyor olmalı."

Bir an için nefes almayı unutarak gerildim. Birlikte olduğumuzu söylesek babam ne derdi? mıydı? Bizi destekler miydi? Neden aceleci davranıyorum? Bunu henüz tanımlamadık. Beni istediğini söyledi ama bu tamamen fiziksel bir şeydi, beni *istediği* anlamına gelmiyor.

"Bir saniye içinde çıkacağım."

Merdivenlerde babamın ayak seslerini duyduğumda içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor ve sonunda kendimi rahatlamaya bırakıyorum.

August utangaç bir şekilde bana bakıyor, sanki az önceki edepsiz konuşmayı ve bana yaptıklarını hatırlıyor. Onun kendine geldiğini görmek çok güzel. O başını sallıyor.

"Beni mahvedeceksin."

İçim sıcacık bir şekilde kıkırdadım.

BÖLÜM 9 - AĞUSTOS

Bu kadın yüzünden aklımı kaybediyorum. Ellerimi kendime saklamak için çok çabaladığımdan öğle yemeği çok uzun görünüyor. Yeterli değildi. Acaba hiç yetecek mi? Hayır. Yetmeyecek. Beni mahvedemeyecek. Beni mahvetti zaten.

Yanakları kızarmış, mutfağın sıcaklığı bizi dışarıdaki kardan rahatlatıyor ve geldiği zamanki yüzünün resmini aklımdan çıkaramıyorum.

Kar yağmaya devam ettiği için araba kullanmak güvenli gelmiyor, bu yüzden akşam yemeğine kadar kalıp Jeffrey ile spor izliyorum. Ama onda değil, televizyona bile zar zor dikkat ediyorum, sadece sohbeti devam ettirecek kadar.

Neyse ki kar yağışı azalmaya başladı ve eve gidebildim, Emma ailesinde kalmaya karar verdi ve ben de buna sevindim. Her saniye onunla birlikte olmak istemediğimden değil, ama burada olanları sindirmek için zamana ihtiyacım var.

Banyoda. Sadece bir gece yeterli olmalı çünkü yarın onun evinde olacağımı biliyorum. Kıvrımlı vücuduna tam da hak ettiği gibi taparak, ona kendini bir tanrıça gibi hissettireceğim.

Evime giderken, yatağa girdiğimde ve ertesi sabah uyandığımda aklımda hep bu var. Ona beni mahvedeceğini söyledim. Ama mahvetti bile.

Pazar günü hayatımın en güzel günüydü. Emma habersizce geldi ve bana günü dağlarda bir patıkaya çıkarak geçireceğimizi söyledi. Sorumluluğu almasına bayılıyorum. Ama onun amının tadını tekrar çıkarmadan gitmemize izin veremezdim. Yürüyüşümüz onun beklediğinden daha kısa sürmüş olabilir ama hayal kırıklığına uğradığını sanmıyorum. Ve yürüyüşün kendisi harikaydı, hava soğuktu, ama onunla bir çift olmayı sevdim, onu görmeyi sevdim

Küçük kasabamızın tarihi hakkında heyecanlıydı ve onu daha yakından tanımayı seviyordu.

O zamandan beri her gün birlikteyiz. Tam bir işkenceydi. Kendimi kurtarıyorum, o yapana kadar sikime dokunmak istemiyorum. Onu yemeyi çok seviyorum ve parmaklarım içindeyken boşalırken aminin nabzının atmasına bayılıyorum. Onu ilk sıraya koyan birini hak ediyor.

Onunla tam bir hafta geçirdim ve şimdi onsuz tam bir güne katlanmak zorundayım. Garajda her şey boka sardı, bir sürü araba aynı anda bozuldu ve faturasını ödemek istemeyen bir müşteriyle tartıştık. Emma'ya iş nedeniyle bugün buluşamayacağımı bildiren bir mesaj attım ve perişan haldeyim. Saat akşamın dokuzu ve ben daha

yiyebileceğim. Bu günü mümkün olan en kısa sürede bitirmek istiyorum, böylece dinlenebilir ve yarın sabah Emma için hazır olabilirim. İkinci bir patika yapmayı planlıyoruz. Ama işler birikmeye devam ediyor.

Ayak seslerini duyduğumda yarına kadar tamir edilmesi gereken bir araba üzerinde çalışıyordum. Başımı kaldırdığımda Emma'yı görüyorum ve bu stresimi biraz olsun yatıştırmaya yetiyor. O benim güneş ışığım ve hep öyle kalacak. Marshmallow - o hain
- onu takip ediyor.

Beni yanağımdan öptü ve sikim anında sertleşti. Tanrı aşkına, sadece yanaktan bir öpücüktü.

"Sana yemek getirdim, sana bir şeyler getirmezsem yemeyeceğini düşündüm." Neşeyle söylüyor. "Yemek yapmadım ama Tee's Drive-in'e gittim ve geçen gün ne sipariş ettiysen onu aldım."

"Benim için yolunuzdan çekilmenize gerek yoktu." Sesim amaçladığımdan daha sert çıkıyor ama bu saatte buraya gelmesini istemiyorum.

"Neden hep bunu yapıyorsun?"

"Neyi yapıyorum?"

"Çabalarımı hep görmezden gel. Senin için ne zaman güzel bir şey yapsam. Sanki ilişkimiz bunu gerektirmiyormuş gibi." Gözlerinin yaşlarla dolduğunu görüyorum, bu hafta boyunca kaç kez bunu düşündü? "Benim hakkımda ne hissediyorsun?"

Tereddüt ediyorum, ona gerçekten benim için ne kadar önemli olduğunu söylemeli miyim? Benden bıkacak. Bir gün ruh halimden bıkacağım. Ama aynı zamanda,

bunu kendime saklamak giderek zorlaşıyor. Hatta bunu ailesiyle, özellikle de babasıyla paylaşmamızı istiyorum.

El . "Cevap vermene gerek yok, ihtiyacım olan cevabı aldım."

Sonra geri dönüyor ve uzaklaşıyor. Ayak seslerinin her biri kalbimin ritmine uyuyor, her birinde daha da hızlanıyor.

Bunun biliyordum. Bir gün işleri berbat edeceğimi biliyordum. Ve bugün, bu kadının onun için iyi olmadığını anladığı gün. Ama gitmesine izin veremem. Ona tam olarak ne hissettiğimi söyleyene kadar olmaz. Bu bencillik, özellikle de onu takdir ettiğimi gösterмедikten sonra. Bay Evans her zaman beni kolladı ve şimdi de Emma beni kolluyor. tekrar birine bağlanmak istemiyorum. Çünkü o beni çok daha iyi tanıyor. Bu korkunç bir şey ve bunu ona söylemem gerek. Onu hak etmeyen yaşlı, bencil bir piç olsam bile.

Ona doğru koştum. "Bekle!"

"Beni rahat bırak!"

"Yanlış anladın! Tereddüt etmemin nedeni sana karşı bir şeyler hissetmemem değildi. Tam tersi! Seni onlarla korkutup korkutmamakta tereddüt ."

Bana döndü.

"Tereddüt ettim çünkü sana deliler gibi aşığım ve kendimi ortaya koymak bana kolay gelmiyor. Benim için yolundan çıkmanı istemiyorum çünkü gecenin geç saatlerinde burada benimle arabanın dumanının yanında olmak yerine evinde dinlenmeni istiyorum. Senin lanet bir prenses olmanı istiyorum, Emma. Dünyada tek bir endişen bile olmasın istiyorum ve korkarım en kötü endişelenen benim. Ben kimim ki senin gibi biriyle birlikte olayım? Eğer birlikte olursak seni mahvedeceğim, çok negatifim. Bunun için bana kızacaksın. Ve bu beni çok incitecek çünkü biliyorum ki sen benim bir insan. Bu yüzden tereddüt ettim. Tabii ki tereddüt . Nasıl tereddüt etmem? Bana kızgın olduğunu düşünmek bile her şeyden vazgeçmek istemem için yeterli."

Gözleri yine yaşlarla dolar.

"Seni seviyorum ve bencilim çünkü tüm söyledikten sonra bile, Seni kendime istiyorum. Bana katlanmanı istiyorum. Ama asla senin olduğun gibi olumlu bir insan olamayacağım ve kesinlikle asla hak ettiğin kişi olamayacağım. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Neden bunu söyleyip duruyorsun? Kim sana çok olumsuz olduğunu söyledi?"

Derin nefes alıyorum. "İki eski "

"Seni yakalayamadılar. Ben anladım. Bunu , değil mi?

Çünkü kendi alanına ihtiyacın olduğunu anlıyorum. Her zaman her şeyin olumlu yanını göremiyorsun. Ve bu değil. Bunun için buradayım. Sana kızmayacağım. Olduğum kişi olmaya devam edeceğim çünkü seninle başa çıkabilirim. Aniden ortaya çıkman beni korkutmuyor. Ama senin de beni böyle düşünmeni istemiyorum.

başkasını hak ettiğimi ya da senin için bir şeyler yapmamam gerektiğini. Çünkü tahmin et ne oldu? Sen hak ediyorsun. Geç saate kadar çalışmak zorunda kaldığında sana yemek getirmemi hak ediyorsun. Ve sevdiğim biriyle birlikte olmayı hak ediyorum. Hayır.

Teorik olarak daha iyi biri. Sevdiğim biri." Beni işaret ediyor. "Seni."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama çok şaşırmıştım. O da benim gibi hissediyor.

"Bir söz verelim: Sana olan hislerimi asla göz ardı etme. Onlar buradalar ve . Olumsuzluklarınızla beni üzdüğünüzde size söz veriyorum. Bunun hakkında konuşacağız ve ders çıkaracağız.

" Yaklaşıyor. "Tamam mı?"

Başımı sallayıp onu kucaklıyorum. Ona sahip olduğuma inanamıyorum. Ama iletişim sayesinde her şeyin üstesinden geleceğiz. Bunu benim kadar o da hak ediyor.

"Seni seviyorum Emma."

"Ben de seni seviyorum,

August." "Göt gibi

davrandığım için özür

dilerim."

"İstedığınız her şekilde özür dilemeye hakkınız var." Onun Ses tonu çok açık ve ben de onun içinde olmak isterken onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Çenesini tutabilmek için geri

çekiliyorum. "Tutacağım."

BÖLÜM 10 - EMMA

Bana istediği her şekilde özür dileyeceğini söyler söylemez, beni bir patates çuvalıymışım gibi omuzlarına alıyor.

Marshmallow da benim kadar şaşkın görünüyor ve bizi ofisine kadar takip ediyor. "Marsh, sen dışarıda kalıyorsun." Kapıyı kapatmadan önce kediye

Kapı.

Beni yere indirdi ve ağızıyla beni kapıya doğru itti. boynumu karıştırıyor ve göğüslerimi okşuyor. "Çok mükemmelsin."

"Bunu söyleyip duruyorsun."

"Bu senin hatan. Beni haklı çıkarmaya devam ediyorsun."

Meme uçlarımı çimdikliyor ve ben de karşılık olarak inliyorum, bunun ne kadar iyi olduğunu seviyorum. onunla birlikte olmak. Beni seviyor ve bu onu çok istememe neden oluyor, içimde olması için çaresiz hissediyorum, yakında olmazsa nefes almayı bırakacağım gibi görünüyor.

"Sen de kadar , değil mi?" "Evet!"

Parmaklarını külotumun içinde kaydırıyor. "Kahretsin, buna doyamıyorum

kedi." Klitorisimi okşuyor ve ben şimdiden uçurumun kenarında hissediyorum. Hala zor

ne kadar gücü olduğunu. Onunla ne kadar rahat hissettiğimi. Ama doğru hissettiriyor, son derece doğru. Ve onun beni istediği kadar ben de onu istiyorum.

Geçen hafta bu bunaltıcı duygularla mücadele ettikten sonra bu çok rahatlatıcı.

"August! Lütfen!"

"Sana zaman ayırmak istedim ama bu çok zor Emma. Çok zor." Alnını benimkine yaslıyor. Sonra parmakları daha derine batıyor. I

haykırıyorum. Parmakları beni terk ediyor ve onlarsız kendimi çok boş hissediyorum. Gözlerini gözlerimden yalıyor ve şimdi daha da sırılsıklamım.

İçime giriyor ve kalın uzunluğunu karnımda hissediyorum. Bir an bile beklemiyor ve beni bacaklarımdan tutup kaldırarak masanın üstüne oturtuyor.

"Şu andan itibaren tek düşüneceğim şey senin bu şekilde yayılıp masamı aınla ıslatman olacak."

"August, lütfen, sana ihtiyacım var." Çünkü ben biliyorum. Hiçbir şey düşünemiyorum

Başka.

Kemerini çözüyorum ve sikini serbest bırakıyorum, çok daha kalın ve Beklediğimden daha büyük, onun içimde olduğu düşüncesi şimdi daha acil hale geliyor.

Masanın üzerine uzandım, bacaklarımı açarak onu bekledim. Sonunda onu girişte hissettiğimde, rahatlama üzerime yıkıyor, doğruluk hissi üzerime yerleşiyor. Yavaşça içime giriyor ve onu içime almak için genişlediğimi hissediyorum, bu hem acı verici hem de zevkli. Beni izliyor, iyi olup olmadığımı kontrol ediyor. Yukarı doğru ittiğimde, bunu bir işaret olarak kabul ediyor ve o da itmeye başladı. Yavaşça başlıyor ama hızını artırıyor ve ben inliyorum, beynim zevkten tükeniyor.

"Siktir!" Ses tonunda sabırsızlık, çaresizlik var, bu beni daha da ediyor. "Bu şekilde devam edemeyeceğim Emma. Çok iyi gidiyorsun."

"Lütfen durmayın!"

İçime tekrar tekrar girerken elini klitorisime koyuyor. Parmakları vücudumun en hassas yerinde, siki içime girip çıkıyor, her şey çok fazla ama aynı zamanda yeterli değil.

"Benim için gel Emma, kendini tutma."

Ve yapıyorum, adını haykırıyorum ve tüm enerjimi, her itişinde daha derine inerken içimden geçen elektriğin tadını çıkarmak için harcıyorum, beni aynı anda hem coşkulu hem de kendimi kaybediyorum. çıkmıyor, onun yerine vücudunu benimkiyle örtmek için eğiliyor. Kalp atışlarının benimkiyle aynı şiddette olduğunu duyuyorum. Elini saçlarımin üzerinde gezdiriyor, beni yatıştırıyor, bana değer verildiğini hissettiriyor, daha önce hiç kimseyi arzulamadığım kadar onu arzuluyorum.

"Seni seviyorum Emma. Sensiz yaşayabileceğimi hiç sanmıyorum." Parmaklarıyla dudaklarımda iz bırakıyor. "Sana dokunmadan duramıyorum."

"Ben de seni seviyorum August. Sevgililer Günü'nde ekildiğim için çok mutluyum. O gün olmasaydı birbirimizi bulmamız ne kadar sürerdi bilmiyorum."

"Yine de yapacağımızdan hiç şüphem yok." Beni öpüyor ve o kadar şefkatli ki daha birkaç gün önce babamın huysuz en iyi arkadaşı olduğunu düşünmek imkânsız geliyor.

EPİLOG - BİR YIL SONRA - EMMA

Hope Peak'te hava buz gibi ve eve dönmek için sabırsızlanıyorum. Hope Peak çevresindeki işletmelere yardım etmek eğlenceliydi. Ağustos haklıydı, bir tür organizasyon konusunda yardıma ihtiyacı olan pek çok insan vardı. Bazen işlerini daha verimli hale getirmek için sistemler geliştiriyorum, bazen de sadece insanların gardıroplarını düzenlemesine yardımcı oluyorum. Alışılmadık bir şey ama bana uygun. Her zaman bir meydan okumaya hazırım ve farklı müşterilerle çalışmanın getirdiği çeşitliliği seviyorum. Asla tek taraflı da değildir. I

Çözüm bulmak için müşterilerimle işbirliği yapmayı, tavsiye vermeden önce onları veya işlerini daha iyi tanımayı da seviyorum. Ben hiçbir zaman kariyerimden bu kadar mutluydum. Bugün, Peak Produce'da Mae'ye yardım ediyorum.

Envanterini düzenlemek ve israfı önlemek için bir sistem bulmak. Şimdiye kadar iyi idare ediyordu, ancak her şeyin başında olmak onun için giderek zorlaşıyor, özellikle de markette değil torunlarıyla daha fazla zaman geçirmek istediği için.

Mae'ye el sallıyorum ve bana ait hiçbir şeyi bırakmadığımdan emin oluyorum. Peak Produce'da. Eğer tek bir not bile bırakırsam, bunun tüm dünyanın ya da en azından benim tüm dünyam *olan* küçük kasabamızın görmesi için inceleneceğinden ve sergileneceğinden eminim. August ve ben çıkmaya başladığımızda, her şey

Herkesin . Her şeyin güllük gülistanlık olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum ama bunu umursamayacak kadar aşkıttım. Babamın ilişkimizi bu kadar kolay kabul ettiğine hâlâ inanamıyorum. Haberleri paylaşmak için ailemin evine gittiğimizde ikimizin de ne kadar gergin olduğunu, söyleyeceklerimizi tekrar tekrar gözden hatırlıyorum. August konuşmasında çok ani konuşmamaya özen gösteriyordu - oysa ilk taslağında "Onun benim olmasını istiyorum" yazmıştı. Onlara gösterdiğinde çok güldüm. Ama sonuçta ilişkimizi paylaştık ve babam da bizi destekledi. Sanırım ne istediğimizi bildiğimiz konusunda ikimize de güveniyordu. Ve biliyoruz da. Hayatımı August'la paylaşmak mükemmeldi.

Kar yağarken arabaya koşuyorum. Bugün Sevgililer Günü ve August bize ramen yapacağına söz verdi. Şehre gidip yediğimizden beri August bu yemeği evde yeniden yapmak için can atıyor. Ona nedenini sorduğumda günahkâr bir gülümsemeyle beni şaşırttı. "Seni tekrar ramen yerken görmek istiyorum."

Ben kimim ki ramen reddedeyim? yemeğe bayılan sadece o değil, ben de aklımdan çıkaramıyorum. Sevgililer Günü'nü hiç sevmezdim ama nedense August'la birlikte özel hissettiriyor. O bizi zorlamak istemiyor. İhtiyacımız olmayan pahalı şeyler almak ya da randevu gecesi için en kötü gecede şık bir yere gitmek. Hayır, o sadece evde birlikte olmaktan mutlu. normalden biraz daha özel kılıyor ama aşırıya kaçmıyor. İşte bu tam da benim Sevgililer Günü'm.

Eve geldiğimde, pişen et suyunun kokusu beni karşılıyor ve anında salyalarım akıyor. Beni gibi görünen Marshmallow tarafından karşılanıyorum, her zaman yaptığım gibi onu sevmek için çömelıyorum. O hep burada yaşıyordu.

beri garaja alışkındı ama birkaç deneme yaptık ve burayı da sevdiğini gördük. August onu hala mırlatamıyor, bu konuda çok tartışıyoruz, kedimizin beni tercih etmesini bu kadar kıskanması çok sevimli.

August geliyor, dövmeli kolları açıkta, bu bana her seferinde heyecan veriyor. Ayağa kalkıyorum, böylece tüm katlarımı çıkarabiliyorum.

"Hazır başlamışken her şeyi çıkarabilirsin." Diyor. Ve sırtıyor. Bu da değişen bir şey. Beni kızdırmak için bile olsa daha fazla gülümsüyor. O her zaman benim huysuz adamım olacak ve Bununla başa çıkmayı, ihtiyacı olan boşluğu vermeyi ve hiçbir yere gitmediğimi göstermeyi öğrendim. Ama bazı gülümsemelerini benim için saklıyor ve bunu her yaptığında kendimi çok özel hissediyorum.

"Önce yemek yememiz
gerekmiyor mu?" "Pek
sayılmaz."

"ama! Açlıktan ölüyorum August. Bana lezzetli ramen sözü
vermiştin." "Şimdi de ben sana lezzetli seks sözü veriyorum."

"Sonra görüşürüz!"

Gözleri kırışıyor ve benimle dalga geçtiğini anlıyorum.

Ramenin tadına baktığımda inledim, o restoranda yediğimizden bile daha iyiydi. Bunu nasıl başardı? August bana her türlü ev yemeğini yapıyordu ama bu başka bir seviye.

"Bunu tekrar duymayı umuyordum." Her şeyimi gören o kara gözleriyle bana bakıyor.

"Ne sesi?"

"Bu ses."

"Bunu her duyuyorsun." Hala ellerimizi birbirimizden uzak tutamıyoruz. Diğer yandan August'un zaman ona nerede ihtiyacım olduğunu bilmesi seksi bağımlılık haline getirdi.

"Hayır. Bu farklı. Bu ramen için ayrılmış." Yüksek sesle gülerek ramenimi yedim.

"Sen delisin."

"Senin için deliyim."

"Bu hayatımın en güzel Sevgililer Günü."

"Henüz en iyi kısmına gelmedik."

"Gerçekten mi?"

Yemek yiyoruz ve birbirimizle oynuyoruz, onun sözleri beni her hüpürtü arasında deli bir kadın gibi kıkırdatıyor. Kim bilebilirdi ki böyle birinin

Ağustos bu kadar komik olabilir miydi? Bu yıl boyunca onun sandığım gibi tek katmanlı, huysuz bir adam öğrendim. Huysuz ama huysuzluğunun nedenleri var, sorunları çözmekte hızlı çünkü en iyi çözüme giden tüm olası yolları görebiliyor, kendi Diğer insanlarla sohbet etmeyi daha fazla yalnız zaman geçiriyor ve etrafındaki herkesi çok önemsiyor. O benim ve benim için hayatımın kalanını geçirmek istiyorum. Midem patlayacakmış hissedene kadar yiyorum. Yürüyemediğimi gören August beni kanepemize taşıyor ve hemen ona sarılıyorum, kalbim de patlayacakmış gibi hissediyorum, sanki çok fazla sevilme mümkünmüş gibi.

Seksi düşünemeyecek kadar tokum ve August bunu anlıyor, elini saçıma sürüyor ve üç dakika sonra mışıl mışıl uyuyorum. Bir iş yürütmek eğlenceli ama aynı zamanda yorucu, ne zaman kanepeye geçsem sürekli uyuyakalıyorum.

Ertesi sabah uyandığımda yatağımsıdaydım, sakalını başımın üstünde hissediyordum ve sağ bacağıma ona sarılmıştı. Yavaşça yatmaya çalışıyorum.

Onu kendimi ondan kurtarmaya çalışıyorum ama o beni daha da yakınımaya çekiyor.

"Günaydın." Sabahları sesinin nasıl çıktığına hâlâ alışamadım, gelmiş geçmiş en seksi şeylerden biri. "İyi uyudun mu?"

"Evet." Yaklaşıyorum, böylece burunlarımız birbirine değiyor. "Pazar olduğu ve bugün çalışmak zorunda olmadığım için çok mutluyum. Bütün gün yatakta kalalım."

"Bana uyar." Gözlerinde bir şey kararıyor ve bir anda kollarını belime doluyor ve vücudu üzerimde durana kadar benimle birlikte dönüyor. Şortuna bakıyorum, beni ne kadar çok istediğini gösteriyor. Dudaklarının izini sürmeye başlıyor, öpebilmek için gömleğini kaldırıyor. ama uzun süre oyalanmıyor. Bunun yerine bacaklarımın arasına giriyor, ağzını klitorisime koyuyor ve ben onun adını haykırana kadar beni tekrar tekrar seviyor. Orgazm sonrası sersemliğimden çıktığımda Ayağa kalk.

"Benden bütün gün yatakta kalmamı istediğinde ne olacağını biliyorsun." Sırıtıyorum, tabii ki biliyorum, aksi takdirde bunu önermezdim.

Yatak odamızdan çıkarken gözlerimi tekrar kapatıyorum. Uykuya dalmalıyım Çünkü onları tekrar açtığımda August tekrar . Kucağında bir tepsi yemek duruyor ve elinde dumanı tüten bir fincan kahve tutuyor.

"Bana waffle mı yaptın?"

"Sen en iyisini hak ediyorsun." Basitçe söylüyor. Sanki bu kadar özenli olmak dünyadaki en doğal şeymiş gibi.

Birden açlıktan ölür gibi oldum, bir tabak waffle aldım ve üzerine bir parça fıstık ezmesi sürdüm.

"Bir yıl oldu," diyor August, waffle'larımı yedikten sonra kendi kahvemi alırken. "Ve hayatımın en güzel yılı oldu."

"Benim için de."

Fincanı komodinin üzerine koyuyor ve bana doğru dönüyor.

"Kelimelerle aramın ne kadar kötü olduğunu biliyorsun ama bir saniye beni dinle,

Bunun için pratik yapıyordum." İfadesinde küçük bir gülümseme beliriyor ve şu anda ne kadar utangaç ama bir o kadar da içten olduğuna bayılıyorum. "Sen benim her şeyimsin Emma. Kusurlarıma rağmen bana sevgini gösterdin, aşkın bu kadar kolay olabileceğini hiç düşünmemiştim. Aşkın zor olduğunu sanırdım. Ama aşk zor değil

Sen. Bana kızmadan ihtiyacım olan boşluğu veriyorsun ve bu senin için kolay olsa bile, birinin bana verdiği en büyük hazine bu. Ve bu Sana sahip olduğum için, sana sahip olmaya cesaret edebildiğim için inanılmaz derecede görünüyorum." Yastığının altından bir şey almak için yana kayıyor. "Benimle evlenmeni ve hayatının geri kalanını benimle geçirmeni çok isterim. Ne olursa olsun yolumuza çıkarsa, orada seninle olmak istiyorum. Tüm iyi şeylerde ama kötü şeylerde de. Benimle evlenir misin?"

Gözlerim onun sözleri karşısında yaşlarla savaşıyor ve onunla bu adımı atma konusunda aklımda hiçbir şüphe yok. Ben nasıl onun kişisiysem o da benim kişim. Yaş farkımız önemli değil, sadece birbirimize saygı duyuyor, birbirimizi seviyor ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirmek istiyoruz.

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve dudaklarını dudaklarımla eziyorum, onu kalbimle tamamen kabul ediyorum.

Daha fazla Emma ve August ister misiniz? Haber bültenine kaydolun ve ücretsiz bonus sahneyi buradan alın: <https://lara-rivers.com/my-forbidden-valentine-hope-peak/>

Lara'nın gelecek sürümleri özel güncellemeler almak, ücretsiz ve bonus sahnelerine erişmek için haber bültenine abone olun.

<https://lara-rivers.com/newsletter/>

YAZAR HAKKINDA

Lara Rivers

Lara RiversHEA garantili tatlı ve ateşli romantik kısa öyküler yazıyor!
Yazmadığı zamanlarda onu en yeni el işi projesine kafayı takmış halde bulabilirsiniz.

YAZARIN KİTAPLARI

Pepys Adası'nın Tarçınlı Ruloları

[Airport Drive](https://www.amazon.com/dp/B0C4Q4XLF3) - <https://www.amazon.com/dp/B0C4Q4XLF3>

[Eğrilerini Korumak](https://www.amazon.com/dp/B0CFR1XQCV) - <https://www.amazon.com/dp/B0CFR1XQCV>

[Saving Her Curves](https://www.amazon.com/dp/B0CJJH4FTY) - <https://www.amazon.com/dp/B0CJJH4FTY>

[Eğrilerini Beslemek](https://www.amazon.com/dp/B0CLL79SL6) - <https://www.amazon.com/dp/B0CLL79SL6>

[Kıvrımlarını Emzirmek](https://www.amazon.com/dp/B0CT918K2H) - <https://www.amazon.com/dp/B0CT918K2H>

Aurora Takımadalarında Noel

[Dağ Adamıyla Ökseotunun Altında](https://www.amazon.com/dp/B0CPH44KX2) -
<https://www.amazon.com/dp/B0CPH44KX2>

[Babamın En İyi Arkadaşıyla Karda Kaldım](https://www.amazon.com/gp/product/B0DR4VQSZM) -
<https://www.amazon.com/gp/product/B0DR4VQSZM>

Badem Dağlarının Adamları

[Dağ Adamı Tarafından Taşınan](#) -

<https://www.amazon.com/dp/B0CW1DQJCH>

[Huysuz Dağ Adamı Tarafından Beslenen](#) -

<https://www.amazon.com/dp/B0D2W67PGT>

[Saved By The Mountain Man](#) - <https://www.amazon.com/dp/B0DP4VTG32>

Pepys Bekar Babalar Kulübü

[Bekar Babayı Ayartmak](#) -

<https://www.amazon.com/gp/product/B0CW9L19HP>

[Bekar Babayla Sahte Buluşma](#) - <https://www.amazon.com/dp/B0D81YNQ64>

Cinnamon FC Stars

[Seni Puanlamak](#) - <https://www.amazon.com/dp/B0DLDDCXHC>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.